235

COLECȚIA ROMANTIC

Lilian Peake

INDIFERENȚĂ PREFĂCUTĂ

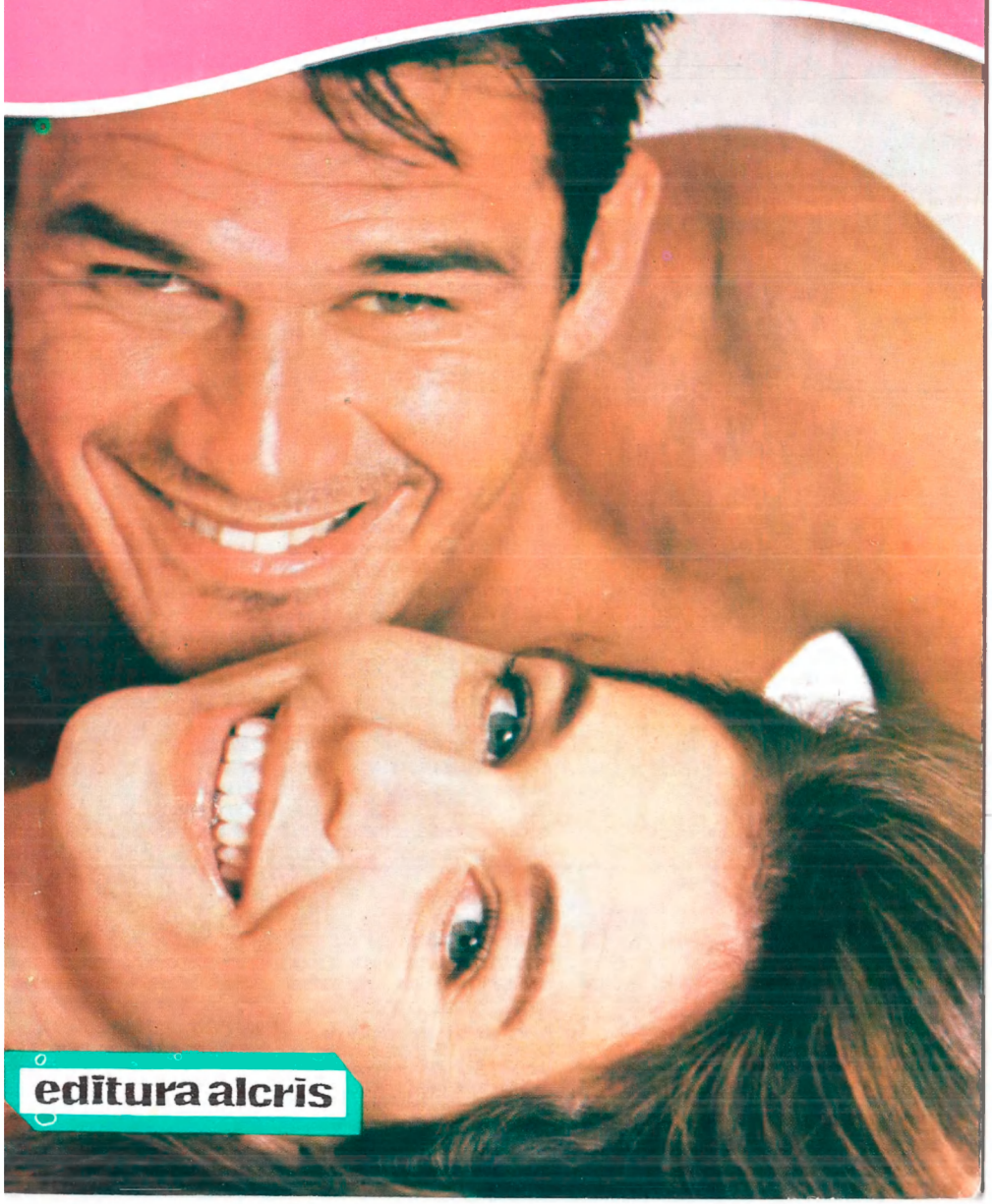

editura alcris

LILIAN PEAKE

INDIFERENȚĂ PREFĂCUTĂ

ALCRIS

Editor : AURELIAN MICU
Lector : ANGELA VASILE
Coperta : ANDY

© 1982, Lilian Peake
AU JEU DE L'INDIFFERENCE
În românește de : Cezar Niculescu
Toate drepturile rezervate
ISBN 973-9498-06-X
Colecția „ROMANTIC"

CAPITOLUL I

— Te-ai hotărât să vii la cabană ?

Ralph se uită insistent în ochii fetei.

Fran stătu un moment în cumpănă.

— A cui e cabana ? se interesă ea.

— A familiei mele, dar nu este nici un inconvenient : pe moment, nu este nimeni acolo, astfel că săptămâna viitoare poți să vii fără teamă. Nu vom fi deranjați, o asigură el.

Ralph se ferise s-o întrebe dacă acceptă să facă dragoste cu el. Era normal, se gândi Fran. Relația dintre ei era într-adevăr deosebită. Oricine i-ar fi luat drept o pereche ideală : ieșeau împreună în oraș, simțindu-se bine, uneori se țineau de mână, sărutându-se tandru.

Cu toate acestea, tânăra își impusese condițiile : sentimentele lor nu trebuiau să le influențeze prietenia. Fran avea convingerea că emoțiile nu trebuie să-i influențeze cariera. Destrămarea căsniciei părinților ei îi zdruncinase încrederea în viață și acum se hotărâse să nu se îndrăgostească niciodată. Va face dragoste fără ca inima ei să fie cucerită, evitând să aibă soarta tristă a mamei sale, despărțită de soț după mulți ani de fericire.

Ralph fusese de acord cu condițiile fetei. Și el

avea o carieră frumoasă, la care nu dorea să renunţe. Tatăl lui vitreg era preşedinte al agenţiei de presă „Dowd Wideworld".

Fratele său vitreg era director general la aceeaşi agenţie de presă. Mama lui se ocupa de relaţiile cu publicul, ceea ce-i facilitase întâlnirea cu cel de-al doilea soţ.

Ralph lucra la secţia de vânzări şi călătorea mult. Relaţia cu Fran îi convenea de minune, scutindu-l de încurcăturile sentimentale.

Tânăra nu-l refuzase, când el îi propusese să-şi petreacă weekend-ul la cabana familiei lui, ştiind că acest lucru implica o legătură sexuală.

— Cum voi găsi cabana ? îl întrebă ea.

Ralph se bucură că ea îi acceptase invitaţia.

— Casa se află la o oră de mers de Montreux. Seminarul de presă organizat de agenţia „Dowd Wideworld" se termină vineri la prânz. Poţi să iei autobuzul care transportă turiştii la staţiunea de schi. Dacă vrei, îţi voi pune la dispoziţie o maşină de la agenţie.

— Nu, Ralph ! îl refuză Fran. Dacă lumea află de relaţia noastră, se va crede că este ceva serios între noi. Ştii foarte bine că nu este aşa.

— Sper ca relaţia noastră să fie... mai mult decât amicală. Ce zici ? o întrebă Ralph, pe un ton maliţios.

Fata ezită câteva clipe. La douăzeci şi patru de ani, nu mai era o copilă. Era timpul să cunoască realitatea. Înălţând capul, Fran rosti hotărâtă :

— Sunt de acord, cu condiţia să nu ne implicăm sentimental.

Ralph rosti gânditor :

— Pentru un bărbat este uşor să aibă o aven-

tură, fără să fie vorba de iubire. În cazul unei femei, lucrurile se complică.

Fran simți o durere surdă în inimă. Nu este o chestiune de orgoliu, se gândi ea, încercând să-și stăpânească simțămintele. Niciodată nu voi permite ca emoțiile să-mi întunece judecata. Știu că sunt frumoasă...

Într-adevăr, Fran era extrem de frumoasă... Avea ochii verzi și gene lungi. Nasul mic și gura conturată cu delicatețe erau puse în evidență de surâsul ei cald. Părul negru și mătăsos îi acoperea umerii.

Ce caut eu în viață ? se întrebă ea cu tristețe. Pur și simplu mi-e teamă de iubire și de căsnicie. De fapt, nu am încredere în bărbați. Părinții mei s-au despărțit, lăsându-mă să mă descurc singură în viață.

— Fran, ce ai ? S-a întâmplat ceva ?

Tânăra respiră adânc, căutând să-și alunge chinul din suflet. Cu multă greutate reuși să-i surâdă lui Ralph.

— Sunt sigură că femeile și bărbații pot să facă dragoste fără să se iubească, susținu ea fără convingere. Apropo, trebuie să ajung la Paris pentru a lua legătura cu cele trei manechine care vor apărea în paginile revistei noastre. Capitala Franței este cadrul ideal pentru noile noastre creații de modă.

Ralph o aprobă dând din cap.

— Voi fi prezent la seminar. Dacă ne vom întâlni, mă voi preface că nu te cunosc. Nimeni nu va bănui ce relație există între noi. Îmi va fi destul de greu să stau departe de tine trei zile...

Fran căută să-l liniștească :

— Poate că nu ne vom revedea. Se poate să întârzii la Paris, deoarece nu se ştie cât vor dura şedinţele de fotografiat.

— În acest caz, vom aranja totul de pe acum.

Ralph scoase un carneţel din buzunar şi rupse o foaie pe care scrise cum se ajunge la cabană.

— Uite cheia, zise el pe un ton detaşat. Fran, îmi eşti dragă...

— Nu este cazul să te prefaci, îl întrerupse fata. Ştii bine că între noi nu se pune problema sentimentelor.

Ralph îşi întoarse capul, evitând să se uite în ochii ei.

— Promit să respect condiţiile tale. Nu vom cădea în capcana sentimentelor.

Tonul solemn îi readuse fetei liniştea în suflet.

* * *

Când Fran ajunse la reuniunea organizată de agenţia „Dowd Wideworld", ultimul orator tocmai îşi începuse discursul.

— Ai venit la timp ! îi şopti vecinul din dreapta. Vei prinde încheierea seminarului !

Fran luă loc pe scaun, replicând ironic :

— Am reuşit să prind esenţialul.

Tânăra îl remarcase pe bărbatul bărbos care o tachinase la Londra, la o reuniune asemănătoare, şi chiar dacă nu făcuseră cunoştinţă, erau apropiaţi căci aparţineau aceleiaşi familii a ziariştilor.

Deşi era în februarie, femeile din sală purtau rochii şi jachete din ţesături uşoare, iar bărbaţii, costume croite cu gust.

— Am întârziat din cauză că am fost reținută la Paris. Sunt ziaristă la revista de modă „Woman's Choice".

— Ai o muncă plăcută și ușoară, îi șopti vecinul la ureche. N-ai pierdut mare lucru. Președintele și directorul general și-au ținut discursurile, anunțând că astăzi au o întâlnire importantă.

Uitându-se la ceas, bărbatul adăugă :

— Din fericire, reuniunea se va termina foarte curând. M-am plictisit enorm în aceste două zile.

Oratorul își încheie discursul într-un ropot de aplauze.

— Putem, în sfârșit, să discutăm la bufet. Nu ți-e sete ?

Participanții la reuniune se îndreptară spre sala unde îi așteptau gustările și băuturile. Fran îl căută cu privirea pe Ralph, dar nu-l zări printre invitați.

— Da, dar mă grăbesc.

— Nu poți rămâne câteva minute ?

— Cu plăcere.

— Numele meu este Andy.

— Al meu este Francesca. Fran, pentru prieteni.

Andy o luă de braț, conducând-o în sala unde se găsea bufetul. Încăperea era impunătoare și decorată cu mult gust. Lustrele de cristal revărsau o lumină caldă asupra meselor încărcate cu bunătăți. Oaspeții mâncau cu poftă, râzând și discutând, bucuroși că au prilejul să se simtă în voie.

— Fran, aceștia sunt colegii mei, Dove și Mike. Suntem trei reporteri anonimi. Lucrând la „Dowd

Widerwold". nutrim speranța că vom ajunge redactori șefi !

— Chiar așa ? îl întrebă Mike, un bărbat blond cu obrajii bucălați. Mă îndoiesc că un fotograf are șanse să ajungă în posturi de conducere. Ești mai ambițios decât am crezut.

— Nici eu n-am știut ce perspective minunate mi se deschid, până în momentul când am întâlnit-o pe Fran ! glumi Andy.

Ceilalți izbucniră în râs, savurând umorul colegului lor.

— Ești nou la noi ? îl întrebă Fran pe Mike.

— Da. Sunt angajat ca fotoreporter.

— De aceea nu te cunosc.

— Dacă ai nevoie de mine, sunt oricând la dispoziția ta.

Din nou râsetele însoțiră replica lui Mike. Băutura începu să-și facă efectul și obrajii lui Fran se colorară.

„Este timpul să profit puțin de plăcerile vieții, își spuse ea. Nu trebuie să mă mai gândesc la părinții mei".

Andy îi întinse un alt pahar.

— Eu nu împiedic pe nimeni să urce pe scara socială, comentă Dove, făcând o mutră serioasă. Trebuie să mărturisesc însă, că dacă aș fi cunoscut-o primul pe Fran, cariera mea ar fi avut o altă evoluție !

— N-am știut, replică Fran surâzând, că bărbații curajoși au devenit atât de rari !

Andy, care era la al patrulea pahar cu whisky, rosti pe un ton supărat :

— Suntem gata, toți trei, să ne schimbăm ca-

racterul de dragul tău. Ai toate calitățile. În plus, ești inteligentă...

— Ai o siluetă de invidiat, îl completă Mike, prefăcându-se că are în mâini un aparat de fotografiat.

Dove își aranjă mai bine ochelarii pe nas.

— Nu se poate spune că te lași ușor cucerită.

Fran se simți măgulită de remarcile celor trei ziariști.

— Ai ghicit foarte bine. Eu...

O voce din spate o întrerupse:

— Domnișoară Williams! Sunteți Francesca Williams?

Fran își întoarse capul. O femeie îi surâdea cu amabilitate.

— Mi-ați fost descrisă perfect. Numele meu este Carole Huntley. Am un mesaj pentru dumneavoastră.

Carole îi întinse un plic și se scuză, pierzându-se în mulțimea invitaților.

— Deschide plicul, ce mai aștepți? o îndemnă Mike pe Fran, rămasă puțin descumpănită. Cred că este vorba de o promovare, ca răsplată a faptului că ai întârziat la seminar.

— Tot ce e posibil, interveni Andy. Carole este secretara președintelui Agenției!

— N-am știut, se miră Fran, gândindu-se că Ralph se folosise de secretară pentru a-i transmite un mesaj. Cu mâinile tremurânde, tânăra desfăcu plicul.

„Fran, îmi pare rău, îi scria Ralph, dar nu putem să ne vedem diseară. Plec la Londra. Du-te la cabană. Mâine seară voi veni și eu. Ralph".

— Ai primit o veste bună? se interesă Dove.

— Ce te face să crezi că e bună ?
— Te-ai luminat la faţă.
— N-aş zice.

Fran se încruntă, recunoscând în sinea ei că zâmbise fără să vrea şi era uşurată la gândul că în seara asta va dormi singură.

* * *

Când Fran ajunse la cabană, începuse să se lase noaptea. Luminile de la case se aprinseseră. Înainte de a urca în autobuz, tânăra îşi schimbase hainele, punându-şi o pereche de pantaloni şi un pulovăr gros.

De-a lungul unui coridor se aflau mai multe încăperi. Mai întâi bucătăria, dotată cu cele mai moderne ustensile, apoi sufrageria cu mobile vechi. Draperiile galbene aduceau o notă de căldură. Mocheta groasă, de culoare verde, se armoniza cu culoarea mobilelor. Câteva tablouri cu peisaje de munte erau agăţate de perete, iar ghivecele cu plante verzi înveseleau camera.

Fran se întrebă dacă mai este cineva în casă, căci se simţea o prezenţă : florile erau udate, iar focul din cămin răspândea o căldură plăcută. Deschizând uşar de la frigider, tânăra observă că mâncarea este pregătită. O cutie cu brânză era desfăcută, semn că locuinţa mai adăpostea pe cineva !

Fran se repezi în hol şi ajunsă lângă scara interioară, urcă treptele de lemn de pe coridor, şi zări uşa deschisă de la prima cameră. Înăuntru se găseau haine bărbăteşti, împrăştiate pe pat şi pe

scaun. Un bărbat locuia în cabană, chiar dacă acum ieșise în sat.

Fran se întoarse în bucătărie, își făcu o cafea și se așeză pe canapeaua din sufragerie. Cu ochii închiși, tânăra se gândi la ziua încărcată de evenimente și la motivul care o determinase să ajungă în această casă de munte.

Lipsa lui Ralph o liniștea puțin, fiindcă va putea dormi singură. Deși se hotărâse să nu se lase copleșită de sentimente, ideea de a împărți patul cu Ralph nu-i dădea pace.

Era important să rămână independentă, evitând orice angajament sentimental. Nici un bărbat nu ar fi capabil să o facă fericită.

Părinții ei se despărțiseră după treizeci de ani de căsnicie. Cum ajunseseră la o asemenea hotărâre ? se întrebă Fran pentru a suta oară. De ce nu reușiseră, după o lungă convietuire, să treacă peste neînțelegeri ?

— Ne-am înstrăinat unul de celălalt, îi explicase mama sa. Nu mai avem nimic să ne spunem.

— De-abia acum ți-ai dat seama că nu te potrivești cu tata ? se mirase Fran, îndurerată de hotărârea mamei.

— M-am măritat de tânără, insistase mama ei... Nu eram în stare să găsesc un bărbat ideal. Oh ! Nu mă poți ierta ?

— Niciodată ! se încăpățânase Fran, izbucnind în plâns. Nu m-ați făcut din iubire ?

— Nu ești decât o copilă, o consolase mama sa. Când vei întâlni bărbatul cu care vrei să te măriți, mă vei judeca mai puțin aspru.

— Nu mă voi mărita și nu voi suferi ca tine, rostise Fran pe un ton ferm.

Deodată, ușa de la intrare se deschise și Fran tresări, speriată. Cine venise ? Ralph ?

Bărbatul care se uita nedumerit la ea avea ochii albaștri și purta un hanorac roșu și pantaloni de schi. Părul negru îi era răvășit de vânt. Fără să spună cu cuvânt, necunoscutul își scoase hanoracul și mănușile.

— Cine... ? ! exclamă Fran, ridicându-se în picioare.

— Ce cauți aici ? o întrerupse bărbatul pe un ton blând.

— Numele meu este Fran. Fran Williams.

Tânăra nu îndrăzni să-i spună că se află în cabană pentru a se întâlni cu Ralph, fiindcă nimeni nu trebuia să știe ce relație exista între ei.

— Eu sunt prieten cu stăpânul casei. Numele meu este Johnny Black. Poți respira ușurată, nu fac parte din clanul Dowd, adăugă el, observând neliniștea din privirile fetei.

— Ralph nu mi-a spus...

Fran se opri, fiindcă se trădase.

— Înțeleg, rosti Johnny surâzând ironic.

— Sunt colegă cu el, afirmă Fran dintr-o suflare.

— Îmi pare rău că în locul meu nu se află Ralph. Te așteptai ca el să deschidă ușa ?

— Da... bineînțeles, șopti Fran fără convingere.

— Este trist să fii singură în această seară...

— Ralph va sosi mâine. Secretara...

Fran se opri din nou, de teamă să nu-i dea prea multe amănunte.

— Lucrezi pentru familia Dowd ? îl întrebă ea pe neașteptate.

Johnny se apropie de masă și închise cartea pe care o citise înainte de a ieși din cabană.

— Da. Ocup un post în Consiliul de administrație al Societății. Unde lucrezi ?

— Sunt ziaristă la revista „Womas's Choice".

— Așadar ești ziaristă. Mărturisesc că nu-mi plac jurnaliștii.

— De ce ? Ești o personalitate care se ferește de publicitate ?

Johnny râse cu poftă, dându-și capul pe spate.

— Sunt celebru, draga mea ! Vrei să-mi iei un interviu ? Lucrez la birou opt ore, așezat pe scaun, fac schi și ador călătoriile. Pasiunile mele sunt cărțile și muzica.

Fran adoptă tonul ironic al interlocutorului său.

— Ai obținut cheia de la cabană fiindcă ai fost acceptat de familia Dowd, nu-i așa ?

— Remarca ta este răutăcioasă. Vrei să insinuezi că sunt un arivist fără scrupule ? zise Johnny surâzând. Ai o părere proastă despre mine. Ce poți să-mi spui despre tine ?

— Sunt o prietenă de-a lui Ralph, nimic altceva.

— De ce nu adaugi și amantă ?

— În nici un caz.

— Vei dormi în altă cameră când Ralph va veni la cabană ? Deși casa este încăpătoare, nu-mi vine să cred că Ralph te-a invitat aici doar pentru schi !

— Nu mă interesează ce gândești despre mine, replică Fran indignată. Dacă aș fi avut de gând să facem dragoste, nu am fi ales o cabană frecventată de alți musafiri.

— Ralph n-a ştiut că sunt aici, susţinu Johnny pe un ton tăios.

Tânăra rămase tăcută un moment, apoi spuse cu voce tare :

— Ralph mi-a explicat că toţi cei care vin la cabană trebuie să-şi anunţe din timp intenţia.

— Regret că am dat buzna peste un cuibuşor de îndrăgostiţi.

— Greşeşti, Ralph nu este iubitul meu.

— În cazul acesta, vei petrece o noapte cu el fără să ai nici un sentiment ?

Fran se înroşi la faţă. Dispreţul făţiş al lui Johnny o scoase din sărite.

— Nu-ţi permit să te bagi în viaţa mea ! Nu te priveşte ce fac eu cu Ralph !

Johnny o privi amuzat, zâmbind sarcastic.

Fran avea broboane de sudoare pe frunte. Bărbatul acesta o adusese într-o stare de nervozitate neobişnuită. Ce uşurare că mâine va scăpa de prezenţa lui !

— Bine, bine, zise Johnny pe un ton împăciuitor. Îmi cer scuze. Să facem pace, îi propuse el, întinzându-i mâna.

Fran se linişti imediat şi-i întinse mâna pe care el o ridică uşor, începând să-i cerceteze liniile din palmă.

— Aceasta este linia inimi, îi explică el, plimbându-şi degetele pe pielea fină a mâinii ei. Mă întreb ce inimă ai.

Fran îşi retrase mâna, tulburată de atingerea delicată a degetelor lui.

— Eşti foarte atrăgătoare, Francesca.

— Orice om are o inimă în piept.

Tânăra se uită mirată la el, neștiind cum de-i ghicise numele întreg.

— Trezești în mine sentimente ciudate, continuă el, deși nu-ți place să recunoști că ai un suflet deosebit.

— Pentru mine, dragostea nu contează.

— Nu ai nici un iubit ?

Fran își încruntă sprâncenele, apoi găsi o replică pe măsură.

— Abia te-am cunoscut, și nu sunt obligată să răspund la întrebările tale.

— Ce înseamnă Ralph pentru tine ? insistă el.

— Nu-ți face griji din cauza lui, ripostă tânăra. Ralph a fost de acord cu condițiile mele : între noi nu se pune problema unei legături sentimentale.

Interlocutorul ei o țintui cu privirea.

— Trebuie să fi trecut printr-o experiență dureroasă dacă ești atât de categorică în privința dragostei

— Prefer să schimbăm subiectul discuției, dacă nu te deranjează acest lucru.

— Aș vrea să știu motivul pentru care ai adoptat o asemenea atitudine tranșantă... Voi putea să mă port altfel cu femeile.

Fran se uită indignată la Johnny, așteptând explicații mai amănunțite.

— Mi se pare că perspectiva de a petrece o noapte sau două în compania unei fete frumoase, fără complicații ulterioare, este de-a dreptul fabuloasă.

Johnny se sprijini de brațul canapelei, punând o mână pe umărul fetei. Fran luă loc pe canapea,

simţindu-se nesigură în apropierea acestui bărbat viril şi fascinant.

— Te rog, nu insista. Vreau să mă culc. Sunt obosită.

— Odihna înainte de toate, rosti el zeflemitor.

Inima fetei începu să bată cu putere. Cine era acest străin ? Ce căuta el la cabană ? De ce se simţea stingherită şi vulnerabilă în apropierea lui ?

Johnny se îndepărtă şi Fran se ridică.

— Ai ales dormitorul ?

— Nu.

— Sunt încă trei camere libere.

Fran se aplecă să-şi ia valiza, dar Johnny fu mai rapid. Ajuns pe coridorul de la etaj, se opri aşteptând ca tânăra să se hotărască. Fran deschise uşa aflată în faţa dormitorului lui Johnny. Încăperea era elegantă şi avea două paturi mari din lemn de esenţă rară.

— Îmi place dormitorul, spuse Fran întorcându-se spre Johnny care rosti încet :

— Dacă ai nevoie de ceva... nu ezita să baţi la uşa mea.

Fran îi mulţumi, apoi închise uşa în urma lui.

Peste câteva minute, tânăra se urcă în pat, încă sub imperiul emoţiei adânci stârnite de vecinul său. Niciodată, îşi spuse ea, nu va permite unui bărbat să o domine. Cu atât mai puţin va reuşi acest necunoscut să-i schimbe hotărârea. Precis că agenda lui este plină cu numele femeilor pe care le sedusese.

Gândurile i se îndreptară spre Ralph. Dacă ar fi fost la cabană, el ar fi obligat-o să-şi petreacă noaptea împreună. Ideea aceasta o înfioră, deşi era tot ce-şi dorea în acel moment : o aventură fără

urmări. Ralph era exact bărbatul care ar putea să-i satisfacă pretențiile. Era amabil și drăguț, promițându-i o discreție absolută.

*
* *

A doua zi dimineață, Fran se sculă devreme și se apropie de fereastră pentru a admira peisajul încântător. Din păcate, jaluzelele erau înțepenite și eforturile fetei rămaseră zadarnice.

— Ai nevoie de ajutor ? se auzi o voce în spatele ei. Fran își întoarse capul și îl văzu pe Johnny în pragul ușii. Privirile lui erau ațintite asupra halatului ei albastru. Un fior îi străbătu corpul lui Fran. De fapt, își spuse ea, este firesc să aibă o reacție fizică, fără a se implica sentimental.

Johnny trase de jaluzele și panorama încântătoare se oferi privirilor lor. Razele soarelui mângâiau crestele acoperite de zăpadă. Brazii alcătuiau o pată verde dătătoare de speranță și bucurii.

— Ce frumusețe ! exclamă Fran, entuziasmată.

Două brațe puternice o îmbrățișară pe neașteptate.

— Să nu răcești, îi șopti Johnny la ureche.

Fran simți o căldură binefăcătoare în tot trupul, lăsându-se în voia îmbrățișărilor bărbatului.

— Dă-mi drumul, se apără ea fără succes... Abia ne cunoaștem și deja încerci...

— Să fiu amantul tău ?

Fran își înclină capul, închizându-și ochii. Johnny se uită la pieptul ei care se contura sub

mătasea halatului și se aplecă, sărutând-o pe buze. Tânăra se zbătu, dar îmbrățișarea lui o împiedică să se îndepărteze.

„Trebuie să-l opresc", își spuse Fran în sinea ei, deși dorința de a fi mângâiată o paralizase complet. Mâna lui Johnny îi dezmierda spatele, apoi alunecă și-i prinse sânii. Fran gemu de plăcere.

Făcând un gest brusc, tânăra se smulse din brațele bărbatului.

— Nu-mi place să te sărut fără ca tu să fii de acord, spuse el cu o voce răgușită.

— Nu vei avea prilejul să verifici dacă vreau să fiu sărutată ! replică Fran. Ți-am spus aseară că nici un bărbat nu-mi va cuceri inima.

— Îl deplâng pe Ralph ! Sărmanul, nu știe ce chin îl așteaptă !

— Nu ai de ce să-ți fie milă de el. Ralph a fost de acord cu condițiile mele. De fapt, nu s-a petrecut nimic între noi... în acest weekend.

— Aveați de gând să vă culcați împreună ?- o întrebă Johnny ironic.

— Ce-ți pasă ce este între mine și Ralph ? Nu s-a pus problema sentimentelor în relația noastră.

Johnny clătină din cap, nedumerit.

„Nu-i de mirare că nu poate înțelege motivul comportamentului meu, își zise Fran. Nu am de gând să-i dezvălui taina mea."

— Știi să schiezi ? se interesă Johnny.

— Nu.

— Nici eu nu sunt campion, dar mă descurc binișor. Există piste pentru începători. Nu vrei să încerci ?

— Cu plăcere ! acceptă Fran cu entuziasm.

— Vom trece pe la magazin, unde vei putea închiria echipamentul de schi.

— Când plecăm ? Sunt nerăbdătoare să învăț să schiez. Îmi dai voie să mă îmbrac ?

— De ce te grăbești ? Îmi place să te văd în halat, exerciți asupra mea o atracție irezistibilă. Scuză-mă, zâmbi el, dar asta simt acum. Ai avut noroc.

— N-am vrut să te provoc, se scuză ea.

— Nu glumești ? Aseară ai fost extrem de obosită, altfel ți-aș fi arătat ce înseamnă să-ți placă o femeie. De altfel, adăugă el întinzând brațul, nu este timpul pierdut.

Fran rămase împietrită, incapabilă să reacționeze.

„Îndepărtează-te ! îi porunci o voce. Bărbatul acesta are o putere nefastă asupra ta. Amintește-ți de promisiunea pe care ai jurat că o vei păstra ! Trebuie să rămâi liberă și stăpână pe emoțiile tale !"

Cu un efort imens, Fran alergă până la ușă.

— Ieși ! îi porunci ea.

El se supuse și părăsi camera, având o strălucire batjocoritoare în privire.

CAPITOLUL II

— Te-ai dat cu cremă pe obraji ? o întrebă Johnny.

— Da, răspunse ea. Așa cum m-ai sfătuit, deși este frig. Nu văd ce efect va avea crema !

— Greșești : la umbră, temperatura se apropie de zero grade. La soare, însă, temperatura crește și poți ușor să te arzi. Ar fi păcat să ți se înroșească pielea fină a obrajilor ! adăugă Johnny, mângâind-o gingaș.

Fran făcu un pas înapoi. Contactul cu degetele lui o înfiora și o zăpăcea.

— De-abia pot să mă mișc în costumul ăsta, se văită ea.

— Echipamentul gros te va proteja contra căzăturilor ! afirmă el pe un ton zeflemitor. Începătorii nu pot evita contactul cu pământul. Nu ți-e teamă deloc ?

— Deloc.

— Ești curajoasă și vânjoasă ! Să mergem !

Johnny îi arătă cum să ducă schiurile pe umăr și cei doi se îndreptară spre poalele muntelui, traversând satul. Turiștii, bronzați și veseli, se bucurau de zăpada care scânteia la soare.

Ajunși în vârful muntelui, Johnny îi arătă cum

să stea pe schiuri și cum să-și schimbe direcția de mers. Ținându-și picioarele ușor depărtate, își păstra cu greu echilibrul.

— Vei avea câteva vânătăi, este firesc să cazi, o preveni Johnny, amuzat de eforturile fetei.

Fran îi surâse, bucuroasă că are prilejul să se distreze de minune. De mult timp nu fusese atât de fericită. Înfigându-și bețele în zăpadă, tânăra se arcui și porni în josul pârtiei. Johnny aluneca lângă ea, gata să o ajute în caz de pericol. După câțiva metri, Fran se împiedică. Johnny încercă să o prindă în brațe și, în clipa următoare, amândoi erau în zăpadă. Obrajii fetei erau roșii din cauza frigului, iar ochii îi străluceau de încântare. Fran râse ca un copil, dezvăluindu-și dinții mici și albi.

Încet, Johnny își apropie gura de buzele ei. Într-un gest instinctiv, Fran se apără, punând mâinile pe obrajii lui. O senzație ciudată o cuprinse. Îi venea din ce în ce mai greu să-l oprească pe acest străin să o sărute.

El o apucă de încheietura mâinii și o sărută ușor.

— Mulțumesc, se adresă el fetei. Mă bucur că nu ai inima de piatră.

Fran protestă energic.

— Dă-mi drumul! Vreau să mă ridic.

— În cazul acesta, sărută-mă! Dacă nu, vei sta în zăpadă până când te vei hotărî să-mi dai o sărutare! Nu-mi pasă de lume!

Un schior trecu în viteză pe lângă ei. Fran încercă fără succes să se ridice. Schiurile sale se încurcaseră cu cele ale lui Johnny.

— Dacă vrei să cobori panta, n-ai decât să-mi

dai un sărut ! susţinu Johnny, apăsându-şi buzele pe gura fetei.

— Te rog, ajută-mă să mă ridic ! zise Fran, după ce-şi îndepărtă capul.

— N-a fost un preţ prea piperat, surâse Johnny, când cei doi se ridicară din zăpadă. Recunoaşte că ţi-a plăcut.

Fran dădu din cap, în semn de negaţie.

— Pune-ţi mănuşile, o îndemnă Johnny. Acum vei coborî singură. Eu te aştept la zece metri mai jos.

Fran alunecă spre locul unde stătea Johnny, clătinându-se ca un om beat, făcând gesturi disperate să nu cadă.

— Johnny ! ţipă ea, înspăimântată.

— Nu te apleca prea tare ! Aşa ! Ajută-te de beţe !

— Ajutor ! Johnny ! Cad !

Fran se redresă în ultimul moment şi ajunse cu bine în braţele lui Johnny.

— Bravo ! o încurajă el.

Ea îşi înălţă capul, zâmbind fericită.

— Am reuşit ! Johnny, am reuşit să schiez singură ! exultă Fran, punându-şi capul pe umărul puternic al bărbatului care râdea, mulţumit de curajul ei. Veselia lui era molipsitoare şi ea îi permise lui Johnny s-o sărute pe gât. Când el îi prinse între degete lobul urechii, fata protestă :

— Nu, Johnny, te rog !

Fran îşi feri capul şi se uită în ochii lui albaştri. Privirele lui erau pline de gingăşie şi de o căldură neobişnuită. Fata avea impresia că este prietenul ei din copilărie. Ce bine ar fi ca el să se limiteze la nişte relaţii nevinovate !

„Johnny nu înseamnă nimic pentru mine, își spuse Fran în sinea ei, Ralph este bărbatul care-mi place. De altfel, el va sosi în această seară".

În ciuda voinței sale, gândul că-l va vedea pe Ralph nu o emoționa prea tare.

Johnny se uită la ceas.

— Este timpul să ne întoarcem la cabană. S-a făcut deja ora prânzului.

Fran se simți deodată tristă. Dimineața trecuse așa de repede ! Bărbatul care se purtase atât de amabil cu ea, va pleca în curând și nu-l va mai vedea niciodată.

— Dacă vrei, îi propuse el, putem să urcăm din nou panta.

— Ești foarte drăguț, dar trebuie să-l aștept pe Ralph. Poți să schiezi fără mine.

— Vrei să fii singură cu Ralph ? Ești nerăbdătoare să te iubești cu el ?

Fran se simți stingheră și-și trase pe cap gluga de la hanorac.

Johnny îi scoase schiurile, apoi o privi întrebător.

Fran se hotărî să nu-i răspundă la întrebare, interesându-se pe un ton calm :

— Când pleci ?

— Ții cu tot dinadinsul să scapi de mine ?

— Nu știu nici eu ce vreau, îi mărturisi ea cu sinceritate.

Johnny se prefăcu mirat de reacția ei.

— Am avut impresia că n-ai nici o ezitare în privința alegerii. Singurul lucru care contează acum este să te arunci la pieptul meu. Am ghicit bine ?

— Eu... Eu cred că ambianța este de vină. Sunt încântată ca un copil care descoperă un nou joc.

— Crede-mă, Francesca, nu am avut senzația că sărut o fetiță.

Fără să spună nimic, Fran își lua schiurile și se îndreptă spre cabană.

Johnny pregăti repede o salată consistentă, cu bucăți de șuncă și brânză.

După masă, el își puse hanoracul, spunându-i lui Fran :

— Voi lipsi aproape trei ore. Te sfătuiesc să fii caldă cu amantul tău. Orice bărbat simte nevoia să fie înconjurat de dragoste, altfel Ralph va scoate portofelul, crezând că ești genul de femeie care trebuie să primească bani în schimbul serviciilor ei.

— Ce te privește viața mea personală ? ! țipă F...n, trântind ușa în urma lui. Furioasă, abia stăpânindu-și lacrimile, fata se așeză pe canapea. Cuvintele lui îi deschiseseră o rană în suflet. Până acum nu se gândise la aventura ce o aștepta cu Ralph, amăgindu-se că nu se va întâmpla nimic între ei.

De fapt, nu era obligată să se justifice față de un străin.

Orele treceau încet pentru Fran. După ce-și spălă părul și-l perie îndelung și își puse pantaloni și un pulovăr gros în culori vii. Prin fereastră, zări grupurile de turiști care se întoarceau de pe pistele de schi. Începuse să se înserereze.

În curând, Johnny va reveni la cabană, glumind pe seama faptului că Ralph nu sosise încă. Bineînțeles că-i va reproșa că răceala ei îl determinase pe Ralph să renunțe la călătorie.

Johnny își făcu apariția peste câteva minute, fredonând o melodie. După ce își puse schiurile și bocancii lângă ușa de la intrare, se apropie de Fran care stătea pe canapeaua din sufragerie, ironizând-o :

— Ați avut timp suficient pentru zbenguială ?

— Ralph n-a venit încă, răspunse Fran, uitându-se îngrijorată la ceas. Este deja ora șase. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

— Poate că s-a răzgândit, știind că-l așteaptă o femeie cu inima de piatră.

— N-ai dreptate, protestă Fran. Ralph a acceptat condițiile mele și știe la ce să se aștepte, venind la cabană.

— Vrei să obții totul fără să dai nimic în schimb ?

— Nu înțeleg de ce te legi de mine, ținând partea lui Ralph Sadler.

Telefonul începu să sune și Fran se grăbi să răspundă.

— Cine ? Ralph ? Nu poți veni ? La Frankfurt ? Nu, nu pot să ajung la timp. Te așteptam aici.

Fran era descumpănită. Ralph o pusese într-o situație dificilă, lăsând-o singură cu Johnny care, fără îndoială, abia aștepta s-o ironizeze fără milă.

— De ce trebuie să te duci la Frankfurt ? se miră ea. Nu poți refuza deplasarea ? Cine te-a trimis acolo ? Fratele tău vitreg ? Ralph, nu sunt singură. La cabană mai locuiește cineva. Un prieten de familie. Cum ? Numele său este Johnny Black. Îl cunoști ? Este înalt și brunet... Cum ? Ce spui ?

Johnny se uită atent la Fran, care-şi simţea inima bătând cu putere.

— Cine este el ? Nu te aud bine. Eu...

Johnny se apropie brusc şi-i luă receptorul din mână.

— Ralph ? Nu uita că te aşteaptă avionul. N-ai nici o grijă. Voi fi amabil. Da, îi voi spune cât de mult ţii la ea.

După ce aşeză receptorul în furcă, Johnny se întoarse spre Fran, surâzând.

— Cine eşti, de fapt ? îl întrebă ea.

— Sunt fratele vitreg al lui Ralph. Acum eşti mulţumită ?

Fran fu cuprinsă de teamă.

— Eşti... Evan Dowd ? Nu te numeşti Johnny Black ?

— Evan este corespondentul în galeză al lui John, îi explică el. În irlandeză, Dowd înseamnă negru. Black în engleză.

— Eşti groaznic ! Mi-e frică de tine ! exclamă Fran indignată. De ce l-ai trimis pe Ralph la Frankfurt ? Ai vrut să scapi de el ?

— Mi-am dat seama că fratele meu vitreg este pe cale să se facă ridicol faţă de o femeie, declară directorul general al agenţiei Dowd. Am venit să verific eu însumi ce fel de femeie eşti. Nu m-am înşelat în privinţa ta.

— Cum ? Ce... Ce părere ai despre mine ? se bâlbâi Fran.

— Eşti dură şi doreşti să-i sucşti capul lui Ralph.

Privirile lui Fran erau încărcate de dispreţ şi de mânie.

— Nu-i adevărat ! protestă Fran. Ralph nu a respins condițiile mele. Mi-a mărturisit că nu vrea să-și strice cariera din cauza unei aventuri amoroase.

— Căsătoria nu este un obstacol pentru un bărbat. Oamenii se uită cu respect la un bărbat însurat. Ești inteligentă și ai vrut să-l șantajezi pe Ralph.

— Am fost sinceră cu tine. Ralph a fost de acord că sentimentele nu au ce căuta în relația noastră.

— Cum îți explici faptul că Ralph mi-a mărturisit că te iubește ?

— Nu se poate ! Ralph s-a purtat cu mine ca un frate !

— Ai așteptat acest weekend pentru a-ți pune în practică planul de a te mărita cu el !

— Nu m-am gândit niciodată să devin soția lui Ralph ! Nu doresc să mă mărit. Nici cu Ralph, nici cu un alt bărbat. Nu vreau să sufăr din cauza dragostei.

Evan se aplecă asupra fetei care se ghemuise speriată, sprijinindu-se de speteaza canapelei.

— Ai trecut printr-o experiență tristă în viață ? Ai fost părăsită de iubitul tău ?

Tonul lui ironic o exasperă pe Fran.

— Nu-i vorba de nici un iubit ! În urmă cu câteva săptămâni, părinții mei au divorțat. Acest eveniment m-a răscolit. Am impresia că toți oamenii sunt răi și egoiști.

— Ești dezamăgită de viață, dar vei vedea că lucrurile se vor aranja.

— Niciodată ! Despărțirea părinților m-a afec-

tat foarte mult şi nu cred că aş putea să mă apropii de vreun bărbat.

— Eşti hotărâtă să nu te mai laşi pradă dragostei ? o întrebă Evan, surâzând.

— Ai ghicit. Nu pot să risc. Iubirea este schimbătoare.

— De ce te-ai înverşunat să-l seduci pe Ralph ?

— Îmi pare rău că nu pot să-ţi schimb părerile. Mă crezi că nu am făcut dragoste de mai bine de un an ?

— Azi-dimineaţă te-ai lăsat sărutată.

— Au fost câteva sărutări fără importanţă.

— Eşti genul de femeie care mă atrage, zise Evan pe un ton convingător.

Fran simţi un junghi în piept şi căută să-şi ascundă durerea.

— Din păcate, nu doresc să-mi complic existenţa.

— M-am însurat cu o femeie pe care am iubit-o, sperând că şi ea mă iubeşte.

— Eşti însurat ? se miră Fran.

— Am fost logodit câteva luni cu fata pe care o iubeam şi, firește, am hotărât să legalizăm relaţia dintre noi. În ziua nunţii, iubita mea s-a răzgândit. S-a înspăimântat de povara căsniciei. După ceremonie, mi-a spus că se duce să-şi schimbe rochia şi a dispărut. Îţi dai seama ce scandal s-a iscat !

— N-aş face nimănui o asemenea figură ! spuse Fran uluită. De aceea prefer să rămân nemăritată.

— Fosta mea soţie a obţinut la divorţ o pensie consistentă. Acest lucru s-a petrecut în urmă

cu patru ani. Între timp și-a găsit un soț și nu mai depinde financiar de mine.

— Îmi dau seama cât ai suferit.

Evan îi luă mâna, privind-o pe Fran în ochi.

— Ai douăzeci și patru de ani și ai o poziție de invidiat în cadrul agenției Dowd. Ești energică și eficace. Te-ai achitat întotdeauna cu succes de sarcinile de serviciu și ești apreciată de colegi.

— Am impresia că-mi faci un *curriculum vitae !*

— Așa e. Am sunat-o la Londra pe secretara mea și am aflat toate aceste date din dosarul tău.

— Ai vrut să te convingi că sunt demnă să fiu soția lui Ralph ?

Evan făcu o pauză, înainte de a continua :

— Nu la el m-am gândit, ci la mine. Am adoptat aceeași atitudine pe care o ai tu față de bărbați. Am ajuns la concluzia că ești o partidă interesantă. Vreau să te cer de nevastă.

Fran căută pe chipul lui căldura și veselia lui Johnny Black. Din păcate, Johnny dispăruse. În fața ei se afla Evan Dowd, un om rece și calculat.

Bineînțeles că este vorba despre o glumă, își spuse Fran.

— Nu pot accepta cererea ta.

— Gândește-te bine. Este o ocazie unică. Un alt bărbat ți-ar declara că te iubește și poate că te-ar minți. Eu îți fac această propunere, fără să mă las condus de emoții. Nu doresc să sufăr din nou. Nici o femeie nu mă va face să mă îndrăgostesc de ea.

Fran dădu din cap.

— Nu vreau să mă mărit.

— Mai reflectează, insistă Evan. Ai şansa să te măriţi cu un bărbat pe care nu-l iubeşti şi care, la rândul lui, nu te iubeşte. Nu asta ai dorit ?

— Propunerea ta nu mă interesează.

Evan îi adresă un zâmbet cuceritor.

— În acest caz, putem să trăim împreună, fără nici o obligaţie.

Tânăra tresări la auzul acestei propuneri ruşinate a lui Evan.

— Nu spera să mă convingi.

— Ai douăzeci şi patru de ore la dispoziţie. Îmi vei da răspunsul mâine. Meriţi să-ţi acord o zi de gândire.

Evan se îndreptă spre scară, lăsând-o pe Fran perplexă. După câteva minute, fata se duse în camera ei. Din baie se auzea vocea lui Evan. Fără să vrea, Fran se apropie de uşă şi auzi paşii lui pe coridor. Răsuci clanţa.

Evan avea un prosop în jurul taliei şi părea vesel.

— Te-ai răzgândit ? o întrebă el, amuzat de apariţia fetei. Ce vrei să fii : soţia mea sau... amanta mea ?

— Nici una nici alta, spuse ea înroşindu-se la faţă.

Fran închise repede uşa şi se aşeză pe pat, căutând să-şi potolească bătăile inimii.

„De ce sunt atât de tulburată ? se întrebă ea. Bărbatul acesta nu are nici un farmec".

După câteva minute, Evan părăsi cabana. Fran se simţea tristă şi părăsită. Singurătatea o apăsa. Orele treceau greu şi tânăra se frământa, neştiind ce să creadă de propunerea lui Evan.

* * *

Fran se trezi în zori, auzind voci pe coridor. Johnny se întorsese însoțit de două femei. Râsul altui bărbat răsună cu putere. Muzica dată la maximum o enervă pe Fran.

* * *

Peste câteva ceasuri, fu trezită de mângâierea lui Evan. Speriată, fata se dădu jos din pat. Soarele își trimitea razele prin fereastră.

— Mă așteptai ? o întrebă Evan pe un ton batjocoritor.

— M-ai trezit, îl mustră ea.

— De ce n-ai venit în sufragerie ? Te-ai fi distrat de minune.

Evan o examină atent din cap până-n picioare.

— Prietenii mei s-ar fi bucurat să te cunoască. Apropo, cum te voi prezenta dacă îi vei întâlni ? Ca soție sau ca amantă ?

— Lasă-mă în pace ! țipă Fran.

El nu dădu atenție vorbelor ei și-i dezmierda umerii și pielea catifelată a gâtului. Fran se înfioră la atingerea degetelor lui.

— Înceteazâ ! îl rugă ea.

Surâzând, Evan se îndreptă spre ușă.

— Odihnește-te, spuse el cu blândețe. Diseară aștept răspunsul tău.

— Nu m-am râzgândit, zise Fran fără convingere.

CAPITOLUL III

Fran se uită la ceas. Era deja ora zece. Reuşise să doarmă încă două ore. În casă nu se auzea nici un zgomot. Ieşind pe culoar, tânăra observă uşa de la dormitorul lui Evan deschisă. Directorul agenţiei „Dowd" era deja pe pista de schi.

Fran se duse la bucătărie şi-şi pregăti micul dejun : lapte şi fulgi de ovăz. Era o zi minunată şi tânăra era hotărâtă să se bucure de ultima ei zi la munte.

După-amiază îşi va face bagajul şi va lua autobuzul care o va duce la aeroport.

Îmbrăcată în pantaloni, un pulovăr gros şi hanorac, ieşi din cabană, admirând cerul senin şi soarele strălucitor. Magazinele erau deschise, iar turiştii se grăbeau spre pantele muntelui acoperite cu zăpadă.

Bărbaţii erau mândri de echipamentele lor de iarnă, glumind şi făcând pariuri. Femeile i se păreau lui Fran drăguţe şi zvelte. Adevărate sportive, radiind de sănătate şi frumuseţe.

Deodată, privirile feteî fură atrase de un bărbat brunet care râdea din toată inima. Fran îl recunoscu imediat : era Evan, însoţit de o blondă superbă.

Dezamăgită, Fran se întoarse cu spatele, pentru a nu-l mai vedea pe Evan. Mișcarea sa bruscă avu consecințe neplăcute. O lovitură puternică în cap o făcu să-și piardă echilibrul. Fata se prăbuși în zăpadă, auzind o voce în spatele ei :

— Faceți-mi loc !

Fata își pierdu cunoștința.

* * *

Când deschse ochii, Fran zări mai multe persoane aplecate asupra ei.

— Mă ocup eu de ea. O voi duce la cabana familiei Dowd. Vă rog să aveți grijă de schiuri.

Fran se simțea atât de bine în brațele viguroase ale lui Evan !

— Ce ghinion ai avut ! Ai făcut o mișcare greșită și te-ai lovit cu capul de schiurile unui turist.

— De obicei sunt atentă, șopti Fran, încă năucită de lovitura primită.

Câteva minute mai târziu, Evan o așeză cu grijă pe pat.

— Unde este blonda drăguță cu care vorbeai ? nu se putu abține să-l întrebe.

Evan surâse enigmatic.

— Ea este motivul pentru care te-ai accidentat ? Nu ai recunoscut-o pe fata cu care discutam ?

Fran nu răspunse la întrebare, gândindu-se că Evan o enervase, nu însoțitoarea lui.

— Nu mă interesează cuceririle tale ! rosti ea pe un ton tăios.

— Este Willa Hemming, celebrul manechin, o informă Evan. Willa este fosta mea nevastă.

— Ai ştiut că este aici ? se interesă Fran, având inima cât un purice.

— Nu, am întâlnit-o din întâmplare. Am petrecut multe weekenduri împreună. Este posibil ca Willa să fi ştiut de prezenţa mea aici.

Evan făcu o pauză, apoi continuă pe un ton calm

— Cred că Willa doreşte să se împace cu mine.

— În felul acesta, afirmă Fran, problema ta este rezolvată. Nu mai trebuie să cauţi o iubită

— Este o piedică enormă, rosti Evan fără să se tulbure. Willa este măritată.

— Nu văd nici o piedică în calea fericirii voastre. Divorţul se poate pronunţa foarte repede.

Fran îşi duse mâna la ceafă. Durerea nu o părăsise.

— Care este hotărârea ta ? o întrebă Evan pe neaşteptate.

— Ce hotărâre ?

— Te măriţi cu mine ?

— Nu. Eu... Firește că nu, se bâlbâi Fran. Te rog, lasă-mă să mă odihnesc. Îmi vâjâie capul.

Evan o privi înţelegător şi ieşi din cabană. Fran aţipi imediat, visând că Evan Dowd este bun şi blând.

*
* *

Când se trezi, Fran auzi pe cineva vorbind în franceză, în timp ce-i bandaja capul.

Tânăra deschise ochii şi văzu un bărbat care-i zâmbea. Era doctorul care o încurajă, bătând-o uşor cu palma pe umăr.

— Nu-i nimic grav. Odihniți-vă o zi sau două. Durerea va înceta. La revedere, domnișoară.

— Mulțumesc, zise Fran.

Evan îl conduse pe medic și tânăra se uită curioasă în jur. Pantalonii ei erau pe fotoliu. Cineva o dezbrăcase. Cu siguranță că Evan. Cât de amabil putea fi directorul agenției !

Dacă la început se prezentase cu numele de Johnny Black, acum Evan își arăta adevărata personalitate.

— Trebuie să stai în pat. Aceasta a fost recomandarea doctorului.

Fran se ridică în capul oaselor, dar puterile o părăsiră și fu nevoită să se lase pe spate.

— Vreau să plec. Autobuzul mă va duce la aeroport și...

— Nu vezi că nu poți să te dai jos din pat ?

— Îți mulțumesc pentru că ai avut grijă de mine.

— Nu pleci nicăieri, îi porunci Evan pe un ton aspru.

— Mâine trebuie să primesc vizita unor creatori de modă.

— Colega ta se va ocupa de ei.

— Te duci să schiezi ? se interesă Fran.

— Trebuie să stau în preajma ta.

— Mi-e foame.

Evan îi pregăti o gustare pe care o aduse pe tavă, apoi se retrase din cameră, urându-i poftă bună. Fran auzi vocea lui din sufragerie. Discuta cu fosta lui soție ? O convingea pe Willa să divorțeze de actualul soț ?

Fran își alungă aceste gânduri din minte. Viața particulară a directorului general al agenției

„Dowd" nu o privea deloc. Evan râsese de ea, propunându-i să se mărite cu el. De altfel, ea îl respinsese categoric.

Ușa de la intrare se închise cu zgomot și Fran sări din pat, uitându-se pe fereastră, dar nu zări silueta înaltă a lui Evan. Fără îndoială că acesta se îndepărtase în grabă și acum era departe.

Adunându-și toate forțele, tânăra se îmbrăcă și-și făcu valiza, apoi coborî în hol și de acolo în stradă.

Aerul proaspăt îi îmbujoră obrajii. Soarele era la marginea orizontului, gata să apună.

„Dacă mă voi grăbi, își spuse Fran, voi prinde autobuzul".

Din păcate, picioarele n-o ascultară. Durerea de cap îi reveni și fata regretă că nu-i ceruse lui Evan niște pastile. Valiza i se părea grea, de parcă ar fi cărat plumb.

Brusc, se împiedică și căzu în zăpadă. Valiza îi scăpă din mână și alunecă la vale. Eforturile de a se ridica fură zadarnice.

— Ajutor ! țipă ea.

Cineva o ajută să se ridice. Când Fran se întoarse, îl zări pe Evan.

— Am bănuit că vei încerca să fugi, o admonestă el, așa că am stat lângă cabană. Semeni cu o fetiță înspăimântată.

— Mă doare capul și mi-e frig, se lamentă Fran.

Evan o privi cu severitate, îi luă valiza și își petrecu celălalt braț în jurul umerilor ei.

— Nu-i nevoie, protestă Fran.

— N-ai reușit să scapi de mine. Unde voiai să te duci ?

— Am sperat că voi prinde autobuzul. N-am știut ce mă așteaptă la cabană. Ralph mi-a promis că mă voi simți bine.

Evan își încruntă sprâncenele.

— Uită-l pe fratele meu. Singurul bărbat la care trebuie să te gândești sunt eu.

Ajunși la cabană, Evan o ajută pe Fran să se așeze în fotoliul din sufragerie și aprinse focul în cămin.

— Scoate-ți hainele, îi porunci el. Să nu răcești.

— Nu aici, se împotrivi ea.

— Ești timidă ? Nu trebuie să te ferești de mine. Eu te-am dezbrăcat în această dimineață. N-am chemat pe nimeni pentru a-ți scoate pantalonii.

Fran se înroși și Evan surâse, amuzat de încurcătura fetei.

— Dacă vrei să-ți schimbi hainele, cel mai bine este să te duci în camera mea.

— De ce ?

— Oricum, acolo vei dormi la noapte. Ți-am spus că nu concep să pierd ocazia de a face dragoste cu tine : ești genul de femeie care mă face să-mi pierd cumpătul.

Fran se ridică în picioare, dorind să se îndrepte spre scară.

— Ești foarte ispititoare, continuă Evan pe un ton galant, admirându-i trupul mlădios.

— De ce mă obligi să repet că propunerea ta nu mă interesează ?

— Vei rămâne aici până când vei fi de acord cu ea.

— Aş putea să te mint şi să dispar apoi din viaţa ta.

— Aşa e, recunoscu el. De îndată ce am răspunsul tău favorabil, vei fi liberă să pleci unde vrei.

Evan se apropie şi o îmbrăţişă.

— Să nu mă minţi ! o ameninţă el. Nu mă voi lăsa păcălit a doua oară. Imediat ce obţin acordul tău, voi da publicităţii anunţul căsătoriei noastre. Toată lumea va şti cine este soţia mea.

Fran închise ochii, înspăimântată. Evan o mângâie cu gingăşie pe păr.

— Nu-ţi ofer numai numele meu, ci şi liniştea, o poziţie socială deosebită şi averea mea. Ce mai vrei ?

— Bineînţeles că libertatea ! exclamă Fran.

Evan izbucni în râs.

— Când vei fi soţia mea, vei putea străbate pământul în lung şi-n lat. Desigur, doar cu consimţământul meu.

— Te rog, dă-mi drumul ! zise Fran, încercând să scape din îmbrăţişarea lui.

— Nu mi-ai dat încă răspunsul.

— Eu... Te rog... lasă-mă să mă odihnesc. Sunt istovită... Evan.

El îi dădu drumul, privind-o neliniştit.

— Ţi-e rău ?

Ea dădu din cap, clipind din ochi.

— Stai liniştită. Mă duc să-ţi aduc o pastilă.

Fran se aşeză pe canapea. Evan se întoarse cu un pahar de apă în mână şi aşteptă ca tânăra să-şi ia medicamentul, apoi începu să o dezbrace.

— Nu, protestă ea fără vlagă.

Evan îi scoase pantalonii și îi masă picioarele înghețate. O senzație ciudată o cuprinse pe Fran.

— Oprește-te, te rog.

Surprins, Evan se ridică și o îmbrățișă.

— Calmantul te face mai blândă.

Fără să-i dea timp să spună ceva, el o sărută pe buze. Fran suspină și-și feri obrazul.

— Ți-a plăcut sărutul, nu-i așa ? comentă Evan.

— Nu ești lipsit de farmec... Eu... reacția mea a fost instinctivă.

— Nu te poți stăpâni când te sărut ?

— Nu, răspunse ea, fără să se gândească.

— Mă bucur că am descoperit mijlocul prin care să te seduc ! afirmă Evan pe un ton misterios, începând să-i mângâie sânii.

— Nu, se apără Fran, înfiorându-se la atingerea mâinii lui.

— Mă confunzi cu fratele meu vitreg. Eu nu am manierele lui elegante.

— Sunt moartă de oboseală, îi mărturisi ea.

Hohote de râs răsunară în cameră.

— În curând te voi iubi. Nu încerca să te împotrivești.

Fran îi îndepărtă mâna.

— Nu voi fi niciodată a ta ! susținu fata disperată.

Inima ei bătu foarte tare : bărbatul acesta o speria. Fran începu să se ridice, dar genunchii îi tremurară și se prăbuși pe canapea.

— Vreau să plec de aici, murmură ea.

— Nici vorbă de așa ceva.

— Trebuie să mă întorc la lucru !

— Am vorbit cu Londra. Colega ta se va ocupa de treburile tale.

— Ai discutat cu Judy ? Ce va crede că se întâmplă între noi ? N-ai dreptul să vorbeşti în numele meu.

— În calitate de director general al agenţiei „Dowd" am putere de decizie asupra tuturor angajaţilor.

Fran se uită neputincioasă la chipul lui care exprima o voinţă de neclintit.

— Dormi puţin, îi spuse el îndepărtându-se.

* * *

— Te-ai odihnit ? o întrebă Evan, aşezându-se pe marginea canapelei.

Fran avu impresia că trecuseră doar câteva minute, dar pendula din perete arăta că trecuse mai mult de o oră.

— Da, mă simt mai bine.

Evan era gata de plecare.

— Unde te duci ? se interesă Fran.

— După orele petrecute pe pista de schi, turiştii se distrează în restaurantele şi cafenelele din staţiune.

Fata se ridică de pe canapea, constatând că durerea o lăsase.

— Aş vrea să te însoţesc.

— Nu se poate, eşti încă prea slăbită. Doctorul ţi-a prescris odihnă. Ai reviste şi cărţi la dispoziţie.

— Nu vreau să rămân singură ! Pot păşi fără să ameţesc. Vreau să profit de ocazie pentru a

vizita stațiunea. Cine știe când voi reveni aici ?

— După căsătorie, vom veni deseori.

Fran se întristă ; Evan continua să râdă de ea.

— Nu-ți bate joc de mine.

— Nu glumesc, Francesca.

Fata făcu câțiva pași prin cameră.

— Uite, pot să merg singură. Te rog, ia-mă cu tine.

Evan o luă de talie.

— Cum să te prezint prietenilor mei ?

— Cum vrei ! Spune-le că sunt o cunoștință de-a ta.

— Aș vrea să le spun tuturor că ești nevasta mea, spuse Evan, mângâind-o pe păr

* * *

Hotelul ales de Evan părea o cabană mai mare. Holul era puternic luminat și plin de ghivece cu flori. Restaurantul avea o lumină discretă, mese din lemn șlefuit și scaune înalte.

Fran o zări pe blonda cu care vorbise Evan, așezată la bar pe un taburet, îmbrăcată într-o rochie mulată pe corp.

Evan nu-i dădu atenție și o conduse pe Fran la o masă, comandând două pahare cu lichior.

— Să bei încet, o sfătui Evan.

Fran recunoscu în sinea ei că Evan are dreptate : calmantele și alcoolul nu pot fi amestecate.

Prietenii lui Evan îl strigară și el conversă vesel cu cei de la mesele vecine. Fran remarcă fețele lor bronzate și hainele în culori vii.

Directorul general al agenției „Dowd" se simțea bine în compania lor. Toți discutau cu aprindere, având un aer voios.

Unul dintre turiști o întrebă pe Fran unde locuiește. Evan, care stătea lângă ea, răspunse primul :

— La cabana mea. Îmi dau tot interesul pentru ai asigura tot confortul, continuă el, petrecându-și un braț în jurul umerilor ei.

Fran înțelese că trebuia să-i facă jocul și zise surâzând :

— Mă simt mai bine la cabană decât la un hotel de cinci stele.

Fata se uită la Evan, care dădea mulțumit din cap. Degetele lui îi dezmierdară pielea de pe ceafă, stârnindu-i fiori de plăcere. Fran îi îndepărtă mâna, gândindu-se că el își permite prea multe libertăți față de ea.

Furioasă pe rolul ingrat pe care-l juca, fata sorbi băutura dintr-o înghițitură și începu să tușească. După câteva clipe, își ridică privirile spre Evan care vorbea nepăsător cu o femeie brunetă, așezată în fața lui.

Fran își întoarse capul și o zări pe Willa care se așezase la masa alăturată.

— Lucrezi în domeniul modei ? o întrebă fosta soție a lui Evan.

— De unde ai aflat ce profesie am ?

Willa era extrem de frumoasă. Chipul ei seducător fusese deseori pe prima pagină a revistelor de modă. Dacă lui Evan îi plăceau manechinele, atunci Fran nu avea nici o șansă să-l seducă. Cu atât mai bine, își spuse ea, deși gândul aces-

ta o irita. Cred că atitudinea mea se datorează divorțului părinților mei.

— Evan mi-a spus că ești ziaristă.

Fran îi aruncă o privire furioasă lui Evan.

— Willa nu are un contract în acest moment și m-am gândit, i se adresă el lui Fran, că vei putea s-o ajuți.

Fran făcu ochii mari.

— Vrei s-o angajez pe fosta... pe Willa la revista „Woman's Choice"?

Directorul general al agenției „Dowd" dădu din umeri.

— De ce nu ?

— Manechinele noastre sunt mult mai tinere!

Evan își încruntă sprâncenele.

— Poate că nu m-am exprimat clar, continuă Fran, roșind. Manechinele revistei noastre prezintă, în general, rochii și bluze simple. Doamna Hemming este, fără îndoială, foarte drăguță, dar este prea elegantă pentru stilul nostru.

— Insist, draga mea, replică Evan.

— Eu... eu nu pot lua o asemenea hotărâre! Decizia de angajare îi aparține șefei mele.

— Din moment ce vei fi nevasta mea, îți vei putea impune punctul de vedere.

Fran își dădu seama că nu are rost să protesteze. Privirile mânioase pe care i le adresa Willa o convinseră că este mai bine să se supună ordinelor lui Evan.

— Dragul meu, zise ea surâzând, voi face așa cum spui. De îndată ce voi avea nevoie de un manechin, voi lua legătura cu doamna Hemming.

— Mă bucur că ești înțeleaptă, o lăudă Evan, sărutând-o pe obraz.

Willa făcu o mutră acră. Un sentiment de triumf o cuprinse pe Fran. Reușise, așadar, să o facă geloasă pe fosta soție a lui Evan !

Restul serii se scurse plăcut pentru Fran. Evan o ținea de talie și ea se lipise de pieptul lui.

— Te-ai convins că nu poți scăpa de mine ?

— Mă prefac că sunt îndrăgostită de tine pentru a-i face în ciudă fostei tale soții !

— Nu mă deranjează motivul purtării tale.

— Evan, în seara asta ești foarte tandru, remarcă Liz, bruneta din fața lui. Aș vrea să știu ce secret are prietena ta, deoarece eu n-am reușit niciodată să te fac să mă placi.

— Ce vrajă mi-ai făcut, Francesca ? o întrebă Evan amuzat.

— Habar n-am, dar sunt istovită.

Hohotele de râs ale mesenilor însoțiră vorbele ei.

— Nu mai am nimic de adăugat, remarcă Evan. Liz, cred că ești mulțumită de răspuns, nu-i așa ?

Evan se ridică și-și luă la revedere. La brațul lui, Fran părăsi restaurantul, furioasă că fusese pusă într-o situație jenantă. Ce vor gândi prietenii lui Evan despre ea ?

*
* *

Ajunsă la cabană, Fran nu mai avu putere să-l certe pe Evan : durerea de cap îi revenise.

— Mai bine nu mergeam la restaurant, se tângui ea.

— Stai întinsă pe canapea. Îți pregătesc un ceai.

Când Evan se întoarse, fata dormea profund.

În mijlocul nopții, tânăra se trezi brusc și se bucură că este în pat, înfășurată în pătura călduroasă. Somnul o cuprinse din nou.

Spre dimineață, un suspin o deșteptă. Cineva se găsea în patul ei ! Uitându-se cu atenție, Fran tresări ; nu era patul ei ! Evan se afla lângă ea !

CAPITLOUL IV

Îngrozită, Fran vru să se dea jos din pat, dar Evan o simţi că se mişcă şi-i puse o mână pe piept.

Fata constată că nu are decât sutienul şi chiloţii pe ea. Evan dormea fără pijama.

Brusc, el îi apăsă sânii.

— Nu, te rog.

Fran încercă să se desprindă din strânsoare, dar Evan îi imobiliză mâinile.

— Evan, dă-mi drumul.

— Relaxează-te, Francesca... Te doresc.

— Evan, nu.

El o făcu să tacă, sărutând-o pe gură. Fran simţi că dorinţa îi slăbeşte voinţa. Trupul ei reacţiona la mişcările bărbatului care se pregătea să o posede.

„Este Johnny Black, îşi spuse ea. Johnny s-a întors şi nu pot să-i rezist". Ea murmură numele lui, în timp ce Evan îi scotea chiloţii.

— Eu... eu sunt fecioară, se bâlbâi ea, tremurând.

— Nu cred, spuse el, urcându-se peste ea. Cu un ultim efort, Evan o pătrunse. Fran gemu.

— Oh, Doamne, ai spus adevărul, rosti el gâfâind. Stai aşa, voi fi blând cu tine.

În ciuda durerii, Fran simți o voluptate neașteptată. Când Evan se lungi lângă ea, Fran rămase nemișcată, copleșită de plăcere.

*
* *

Când soarele pătrunse în odaie, Fran deschise ochii. Evan se uita la ea, ținându-și mâinile sub cap.

— Evan ! șopti ea, ghemuindu-se la pieptul lui musculos.

El avea o privire rece și indiferentă. Fran avea inima strânsă. Se dăruise fără să opună rezistență și acum Evan o trata ca pe o străină. Așa se comporta cu femeile, după ce făcuse dragoste ?

Evan se dădu jos din pat și se duse la fereastră. Fran îi admiră trupul viril și viguros.

— Ai rostit numele lui Johnny. De ce ?

— Nu știu... Nu-mi amintesc...

— De ce nu m-ai respins ?

— Am încercat, dar nu m-ai ascultat. Ai mers până la capăt.

— Ți-am spus că eram hotărât să fii a mea. Ne vom căsători imediat ce ne vom întoarce la Londra.

Evan vorbea pe un ton atât de rece despre un eveniment de mare importanță pentru o femeie, încât Fran se înfioră. Cu toate acestea, căsătoria pe care i-o oferea Evan era tot ceea ce-și dorise : o relație bazată pe respect, dar lipsită de sentimente sau de emoții.

— Nu mă voi mărita cu tine, afirmă ea cu

tristeţe în glas. Îţi mulţumesc, totuşi, pentru propunere...

Evan se apropie de pat.

— Nu-ţi cer să te măriţi cu mine, deoarece eşti obligată să faci acest lucru. Ceea ce s-a întâmplat între noi ne leagă mai mult decât ne-am închipuit.

— Putem să trăim împreună fără să fim îndrăgostiţi ?

— Firește. Viaţa ne-a demonstrat că afecţiunea nu poate salva o căsnicie. Unirea noastră va fi scutită de surprize neplăcute şi dureroase.

Evan se exprima cu atâta detaşare încât Fran simţi că raţionamentul lui are o hibă, însă nu găsi un argument convingător pentru a-l contrazice.

La urma urmei, nu avea de ce să se plângă. Evan Dowd făcuse din ea o femeie. Nu-şi dorise acest lucru ? Singurul punct slab era că-i venea să plângă, în loc să se bucure.

*
* *

Durerea îi reveni cu o intensitate nefirească şi Fran îşi duse mâna la frunte.

— Ţi-e rău ? o întrebă Evan uluit.

— Nu-i nimic. Este timpul să mă îmbrac.

— Mâine dimineaţă vom lua avionul spre Londra. Imediat voi face toate pregătirile pentru nuntă. Ceremonia va fi intimă. Ai altă părere ?

— Evan, nu fi demodat. În zilele noastre, bărbaţii nu mai sunt obligaţi să se însoare cu femeile pe care le-au sedus.

— Îţi reamintesc faptul că te-am cerut de nevastă înainte de a face dragoste.

— Atât de puțin contează pentru tine ceea ce s-a petrecut noaptea trecută între noi ? Pentru mine a fost o experiență unică. M-a transformat complet.

— Experiența te-a făcut să mă îndrăgești ?

Fran închise ochii, amintindu-și de prima lor întâlnire. El o învățase să schieze și se purtase amabil cu ea, iar cu puține ore în urmă îi schimbase existența. Ce putea simți pentru acest bărbat ?

Deschizând ochii, Fran răspunse cu o voce calmă :

— Nu. Ți-am destăinuit că nu mă voi îndrăgosti niciodată. Trupul meu aparține acum unei femei, dar mintea mea a rămas aceeași.

Evan dădu afirmativ din cap.

— Ai dreptate. Sentimentele ne vor încurca. Vei locui în reședința mea din Londra. Este aproape de sediul agenției.

— Nu am acceptat cererea ta, se împotrivi Fran.

— Nu ? se miră Evan care se lungi lângă ea, dând deoparte cearșaful. Mâinile lui îi mângâiară sânii și Fran gemu încet.

— Acum ești de acord să fii soția mea ? o întrebă el cu o voce răgușită.

— Simțurile mă îndeamnă să zic da, însă rațiunea îmi șoptește că este absurd să mă mărit cu tine. Abia te-am cunoscut.

— Știu totul despre tine. Am toate datele din biografia ta. Am văzut fotografia ta la Ralph.

— Ralph... Ce-i voi spune când îl voi vedea ?

— Nu te mai gândi la el. Îl vei revedea după ceremonie. Îmbracă-te. Nu vrei să facem dragoste ?

Fran îşi strânse cearşaful până sub bărbie.

— Vreau să fac duş. Te rog să ieşi din cameră.

Evan nu se mişcă.

— Înţelege-mă, Evan. Nu sunt obişnuită cu prezenţa unui bărbat.

El surâse bine dispus şi o îmbrăţişă.

— Ce mai vrei să afli ? Că te iubesc ? Că nu pot trăi fără tine ? Nu vreau să te mint...

— Fii sincer, îl întrerupse Fran, punând un deget pe buzele lui. Am şi eu mândria mea de femeie. Bine, mă voi mărita cu tine deoarece... este puţin probabil să întâlnesc alt bărbat care să-mi ceară să-l iubesc.

Fran se dădu jos din pat şi înfăşurată în cearşaf se îndreptă spre uşă.

— Mă voi îmbrăca în camera mea.

În pragul uşii se întoarse pentru a-i adresa un surâs, dar expresia de pe chipul lui Evan îi îngheţă inima.

* * *

— Mă duc să schiez, o anunţă Evan, intrând în camera lui Fran. Vii cu mine ?

Fran stătea întinsă pe pat, căutând să-şi adune gândurile. Bărbatul din faţa sa nu putea fi diferit de cel care o făcuse fericită noaptea trecută. Privirile lui albastre o fascinau în continuare. De fiecare dată când se apropia de ea, Fran simţea nevoia de a se ghemui la pieptul lui, mărturisindu-i că nu numai simţurile îi fuseseră satisfăcute. Dorea ca el să-i spună că ţine la ea. Această reacţie neaşteptată o îngrozea. Poate că totul se ex-

plica dacă avea în vedere că Evan este primul ei bărbat.

Un gând ciudat îi trecu prin minte : în timp ce Evan va schia, ea putea să încerce să fugă. Avea la dispoziție două ore pentru a-și face bagajul și să prindă autobuzul.

— Nu. Mă doare capul, minți ea.

— Dacă este cazul, voi chema doctorul.

— Nu te deranja. Odihna îmi va face bine.

Evan dădu din umeri.

— Bine, te las să te odihnești.

— Mulțumesc.

Peste câteva clipe, Fran îl zări de la fereastră îndreptându-se spre pantele înzăpezite ale muntelui. Hanoracul lui roșu se detașa pe albul din jur.

Fran se repezi la telefon și rezervă un loc pentru avionul de Londra din aceeași seară.

*

* *

În aeroportul Heathrow, pasagerii erau gros îmbrăcați. Era jumătatea lunii martie și frigul nu slăbise. Figurile oamenilor păreau triste și preocupate. Veselia din stațiunea de schi era dată uitării. Fran suspină, gândindu-se la zilele plicticoase pe care le va petrece la Londra.

Îndurerată, tânăra deschise ușa apartamentului ei, punând tristețea pe seama oboselii din ultimele zile. Întâmplările din weekend o marcaseră profund. Singura satisfacție o găsea în faptul că scăpase de Evan.

Așezată la masa din bucătărie, cu o ceașcă de ceai în față, Fran se felicita că luase această deci-

zie : căsătoria cu Evan Dowd ar fi fost o enormă greşeală. Firește că pe plan material el i-ar fi satisfăcut toate pretenţiile, dar pe plan sentimental ar fi fost distrusă. Refuzul ei de a iubi i-ar fi adus un chin de neîndurat.

Respingerea cererii lui Evan o pusese la adăpost de surprize neplăcute. Îl cunoscuse de puţină vreme şi nu putea şti dacă intenţiile lui sunt serioase. Ce-l determinase să o ceară de nevastă aşa de repede ?

Fran avusese dreptate să plece de la cabană. Evan o făcuse femeie, dar acest lucru nu era un motiv pentru a-şi nărui speranţele, măritându-se cu el. Simţămintele tulburi nu o ajutau prea mult ; singura sa certitudine era că, pe viitor, va trebui să stea cât mai departe de directorul general al agenţiei „Dowd".

„Cel mai trist lucru, îşi spuse ea, este că voi fi nevoită să-l întâlnesc la serviciu".

*
* *

Fran se duse la birou, reluându-şi vechile obiceiuri. Munca era ocazia cea mai bună de a-l uita pe bărbatul care-i schimbase existenţa.

După o săptămână de muncă, nimic nu părea să-i tulbure rutina. Evan nu o sunase deloc şi nici nu venise la birou să stea de vorbă cu ea.

Fran se uita pe fereastră, admirând Londra care se întindea la picioarele ei. Aflată la etajul unsprezece, tânăra scoase un oftat de uşurare la gândul că nu va trebui să fie soţia lui Evan Dowd.

Se făcuse ora prânzului. Fran dorea să ia masa la un restaurant de lux și-și pusese o rochie elegantă. Bucuroasă că va avea timp să se uite prin magazine, ziarista ieși din clădirea agenției, oprindu-se la colțul străzii în fața semaforului.

O mașină se opri lângă trotuar și se auzi zgomotul sec al portierei. O mână o apucă de braț, obligând-o să-și întoarcă privirea. Strigătul de surpriză îi pieri de pe buze, deoarece o mână îi astupă gura.

— Mișcă-te, altfel de duc în brațe, îi porunci Evan Dowd.

Fran se uită deznădăjduită în jur, dar nu era nimeni care să-i vină în ajutor.

Evan o împinse în limuzină, apoi se așeză lângă ea.

— Te rog, dă-mi voie să plec.

Totul se desfășurase atât de repede, încât Fran se întrebă dacă nu cumva visează.

— Ce vrei de la mine ? Îți... mulțumesc pentru cele întâmplate la cabană. Îmi cer scuze că te-am părăsit fără să te anunț.

Evan păstra o tăcere amenințătoare. Când mașina se opri la semafor, Fran deschise portiera, dar Evan o prinse de braț.

— Unde mă duci ? îl întrebă tânăra, înfricoșată de lucirea din ochii lui.

Fără să răspundă, Evan scoase o cutiuță din buzunar.

— Nu mă mărit cu tine ! protestă Fran. Nu am de gând să-mi respect promisiunea pe care ți-am făcut-o la cabană !

Evan deschise cutia și Fran se liniști, văzând

un simplu inel de aur. Evan i-l puse pe deget, exclamând :

— Am găsit măsura potrivită.

Spre nedumerirea tinerei, Evan puse inelul înapoi în cutie.

Peste câteva minute, maşina pătrunse într-o curte interioară şi se opri în faţa unei clădiri impozante din cărămidă roşie. Şoferul deschise portiera şi-i spuse lui Fran pe un ton ceremonios :

— Vă doresc multă fericire în căsnicie.

Evan îi făcu un semn discret şi şoferul se îndepărtă.

Fran se întoarse către Evan.

— Ce înseamnă... aceste urări ? se bâlbâi ea. Despre ce căsătorie este vorba ?

— De a noastră. Peste cinci minute vei fi soţia mea.

Fran rămase cu gura căscată. Evan continuă cu o voce gravă :

— Dacă nu doreşti să te măriţi cu mine, mai ai timp să refuzi. Te rog să-mi dai acum un răspuns definitiv. Dacă răspunsul este negativ, nu te voi mai vedea niciodată.

Evan o privi în ochi, aşteptând decizia ei. Fran nu reuşi să articuleze nici un sunet.

— Dacă vrei să scapi de mine, spune-mi că nu vrei să te mai caut. Te voi lăsa în pace. Aminteşte-ţi că am trecut deja printr-o experienţă neplăcută cu prima mea nevastă. Căsnicia noastră va dura, deoarece amândoi vom fi liberi să facem ce vrem. Singura condiţie este să locuim împreună. Francesca, spune-mi care este hotărârea ta.

Tulburată, tânăra se uită la rochia pe care o purta. Deși elegantă, ținuta ei nu era potrivită unei ceremonii pretențioase.

Evan îi ghici gândurile.

— Arăți minunat, Francesca.

— M... mulțumesc. Eu...

Fran zări o pereche ieșind din clădire. Mireasa era radioasă, iar mirele o ținea de braț, zâmbind fericit. Își ridică privirile către Evan.

— Vei fi primul meu soț. Voi încerca din toate puterile mele să rămâi și ultimul.

* * *

Fran se afla pe bancheta din spate a mașinii, ținând în mâini buchetul de flori pe care i-l oferise Evan la ieșirea din clădirea primăriei.

Martori la ceremonie fuseseră doi prieteni aduși de Evan. Mirii luară masa la unul dintre restaurantele din oraș, cel mai renumit, apoi se îndreptară spre reședința lui Evan.

Fran era încă năucită de rapiditatea cu care se desfășurase evenimentul și îi spuse soțului ei :

— Nu-mi vine să cred că-ți aparțin cu adevărat.

El surâse și o mângâie pe mână.

— Este dificil să-mi demonstrezi aici ce înseamnă să fii soția mea, dar o dată ajunși acasă...

— Eu.... eu trebuie să mă întorc la agenție.

— Francesca, deși nu sunt o fire romantică, nu pot concepe ca soția mea să lucreze în ziua nunții. Te rog să-i telefonezi colegei tale să-ți preia

sarcinile de serviciu. Nu uita că eu sunt directorul general al agenției ! Este un ordin !

Fran nu era supărată că Evan îi interzisese să se întoarcă la birou. Starea de confuzie și de neliniște ar fi împiedicat-o să se concentreze asupra lucrului.

— Nu știu când vorbești cu mine în calitate de șef și când mi te adresezi...

— Ca soț, termină Evan fraza. Nu te-ai obișnuit cu acest cuvânt ? Îmi pare rău, dar nu ai refuzat cererea mea în căsătorie.

— Recunosc, zise ea încurcată, că accept să fiu soția ta.

— Fii sinceră, Francesca ! Te-ai măritat cu mine pentru banii mei și pentru poziția mea socială !

— Nu-i adevărat ! exclamă Fran. Dacă mă crezi în stare de așa ceva, înseamnă că nu mă cunoști îndeajuns !

— Spune-mi, care au fost motivele care te-au determinat să devii soția mea ?

Fran nu știa ce să răspundă. Poate că expresia fericită de pe chipul miresei din ușa primăriei îi influențase decizia.

Mașina se opri în fața unei clădiri vechi. Câteva trepte duceau la ușa din lemn masiv.

Evan o invită să intre.

— De acum, aceasta va fi casa ta.

Fran admiră holul imens cu ghivece în care creșteau plante decorative și scara interioară din lemn prețios.

Ajunsă la etaj, privirile soției lui Evan fură atrase de culorile calde ale tapiseriilor care deco-

rau pereții. Evan îi arătă camerele aranjate cu gust. Mobilele luxoase și covoarele prețioase dădeau o notă de confort și de intimitate.

— Cine s-a ocupat de casă ? se interesă Fran. Soția ta ?

— Fosta mea soție, o corectă Evan pe un ton sever. Nu Willa a ales mobilele și covoarele, deoarece nici n-a intrat în această casă. Am cumpărat clădirea în urmă cu doi ani. Ești prima care pătrunde în această reședință. Ești mulțumită ? o întrebă el surâzând.

Fran dădu din cap și Evan o luă în brațe.

— Tot ce am îți aparține, îi șopti el la ureche.

Mâinile lui îi mângâiară șoldurile, apoi sânii, stârnindu-i senzații delicioase. Fran îi oferi buzele calde. Când Evan își îndepărtă capul, soția lui afirmă timid :

— Eu nu am avere. Nu am ce să-ți ofer.

Evan își plecă privirile, oprindu-se la sânii ei rotunzi.

— Nu am nevoie de bani. Ceea ce poți să-mi dăruiești mă satisface pe deplin.

— Ai fost atras doar de trupul meu ?

— Firește. Nu ești mulțumită ? Nu ai spus că nu-ți plac complicațiile sentimentale ? Ești liberă să faci ce dorești. La rândul meu, nu voi da socoteală nimănui de faptele mele. Singura condiție este ca aparențele să fie salvate.

— Nu trebuie să dăm naștere la bârfe.

Evan o aprobă, dând din cap, apoi continuă calm :

— Căsnicia noastră va fi trainică, deoarece nu este amenințată de gelozie. Vom putea avea aventuri extraconjugale, fără teamă de scandal.

Fran spuse pe un ton nevinovat :

— Îmi dai voie să-l văd pe Ralph ?

Evan se întunecă la faţă şi se uită mânios la soţia sa.

— Nici vorbă ! Uită-l pe Ralph !

— Te-ai însurat cu mine pentru a mă îndepărta de fratele tău vitreg ?

— Nu acesta a fost motivul pentru care m-am căsătorit. Un om de afaceri are nevoie de o nevastă. M-am gândit bine înainte de a te cere de soţie. Mi-am dorit întotdeauna o soţie inteligentă, serioasă şi cu o inimă de piatră. Ţi-am studiat dosarul personal şi când am aflat că ai acceptat să vii la cabană fără să ai vreun sentiment pentru Ralph, mi-am zis că nu pot rata o asemenea ocazie.

„M-am schimbat mult de atunci" îşi spuse Fran simţind o emoţie ciudată.

— Aşa cum ţi-ai dat seama, firea mea rece şi calculată se armonizează cu lipsa ta de sentimente.

Fran clipi şi zise încet :

— Ţi-ai dorit o asociată ?

— Ai ghicit. O asociată şi o femeie în pat.

Evan o sărută pătimaş pe gură.

— Să lăsăm vorba. Te doresc, şopti el după câteva clipe.

Fran nu încercă să i se împotrivească. Evan era soţul ei. Trupul i se înfiora la atingerea degetelor lui. Evan o sărută pe gât, apoi o dezbrăcă în grabă şi o întinse pe pat. Peste câteva momente, trupul ei gol se lipi de al lui.

Dezmierdările lui îi treziră dorința. Fran își ondula trupul răspunzând mișcărilor lente ale soțului ei. Evan îi sărută vârfurile sânilor.

— Oh, Evan... Evan... gemu Fran. Te doresc!

El o pătrunse brusc, purtând-o spre culmile plăcerii. Extazul le răsplăti eforturile.

* * *

Câteva minute mai târziu, Fran își puse capul pe pieptul soțului ei, zâmbind mulțumită.

— A fost așa de bine, murmură ea.

— De data asta m-ai dorit, murmură el.

Fran își încruntă sprâncenele.

— N-aș vrea să depind prea mult de tine.

— Acesta este pericolul de care te-ai temut așa de mult, o ironiză el.

Fran se uită la chipul lui destins, simțind o îndoioșare neașteptată.

Senzația de slăbiciune se datorează faptului că am făcut dragoste, își spuse ea pentru a se liniști.

Evan se mișcă, mângâind coapsele soției sale. Instinctiv, Fran îl dezmierdă pe păr.

— Nu, protestă ea. Nu vreau să mă obișnuiesc cu tine. Dă-mi drumul, dar se zbătu fără succes.

— Încetează cu mofturile, îi porunci Evan. Este firesc să mă mângâi, doar facem dragoste. Te voi iubi de câte ori vreau.

Gâfâind, Fran se lăsă posedată. Simțurile o copleșiră din nou.

Obosiți, cei doi soți adormiră unul în brațele celuilalt.

Soneria de la intrare se auzi de trei ori, trezindu-l pe Evan.

— Nu te speria, şopti el la urechea soţiei sale care făcuse ochii mari, este tatăl meu. Are cheia de la uşă.

Evan se dădu jos din pat şi strigă, întredeschizând uşa :

— Tată, ia un pahar de vin. Imediat venim şi noi în sufragerie.

Fran coborî din pat, uitându-se la soţul ei.

— Pari fericită, comentă el surâzând. Dacă n-ar fi tata, te-aş iubi din nou.

Luând-o de mână, el adăugă :

— Să mergem în baie. Sper să nu te ruşinezi. Vom face duş împreună.

Peste un sfert de oră, Evan îi spuse soţiei sale :

— Ai doar cinci minute la dispoziţie. Dacă întârzii, vin după tine.

Coborând scara, Evan începu să fredoneze o melodie. Fran îşi reţinu răsuflarea : era vocea lui Johnny... Nu el o iubise cu atâta pasiune ?

CAPITOLUL V

Fran se uită la bărbatul destins care se ridică în picioare la apariția ei în sufragerie. Lionel Dowd era foarte cunoscut și respectat de toată lumea. Stăpân peste un adevărat imperiu al presei, Lionel era admirat de cei care lucrau pentru el.

Fran se simți cuprinsă de un tremur ușor la gândul că era nora acestui om celebru.

Lionel Dowd se apropie de ea și-i întinse mâna. Fran fu impresionată de gestul lui amabil.

— De data asta, spuse Lionel surâzând, cred că fiul meu a făcut o alegere bună. Singurul meu regret este că Evan nu m-a invitat la ceremonie.

Fran încuviință dând din cap. Emoția ei era prea puternică pentru a-i permite să deschidă gura în fața lui Lionel.

— Am înțeles că lucrezi la agenția noastră, continuă acesta pe un ton blând.

Fran îi adresă un surâs cald.

— Sunt o simplă ziaristă.

— Soția ta este foarte modestă ! exclamă Lionel adresându-se fiului său.

Evan turna vin în două pahare.

— Citesc pe chipul ei că este generoasă și iu-

bitoare, ceea ce nu se poate spune despre prima ta nevastă.

Lionel își ridică paharul, spunând :

— Propun să bem pentru căsnicia voastră. Să vă înțelegeți bine și mai ales dragostea să domnească între voi.

Fran se simți stânjenită și zise încurcată, pentru ca Lionel să nu-și facă o impresie falsă despre relația dintre ea și Evan.

— Eu... noi am făcut o căsătorie de conveniență.

Lionel Dowd se încruntă, neștiind ce să creadă.

— Evan a trecut printr-o experiență tristă, iar eu...

— Ai mai fost măritată ?

— Nu. Părinții mei au divorțat. Am suferit mult din cauza lor și nu mai am încredere într-o căsnicie bazată pe dragoste.

Lionel o invită să se așeze.

— Îi vizitezi pe părinții tăi ?

— Nu, viața lor nu mă interesează.

— Ce ușor te pronunți în privința lor. Ești totuși fiica lor, nu poți să-i ierți ?

— Despărțirea lor mi-a răvășit sufletul. Vreau să păstrez intacte amintirile cele mai frumoase din copilărie.

— Ai avut o copilărie fericită ?

Fran dădu din cap.

— Nu vreau ca fericirea mea să fie dependentă de capriciile partenerului meu de viață.

Evan îi întinse un pahar și ea sorbi o înghițitaură.

— Francesca, îi spuse soțul ei, trebuie să recunoști că ai avut șansa unei copilării lipsite de

griji. Mulți copii nu cunosc dragostea părintească. Trebuie să le fii recunoscătoare părinților pentru clipele minunate pe care ți le-au oferit.

— Firește că țin la părinții mei, susținu Fran, numai că mă simt incapabilă să mă îndrăgostesc.

Lionel Dowd înălță din umeri.

— Te-ai măritat cu fiul meu fără să ții la el ?

— Nici Evan nu mă iubește. Întrebați-l pentru a vă convinge. Soțul meu este dezamăgit din cauza primei sale soții și mi-a spus că-mi oferă totul în afară de iubire.

Lionel făcu o mutră uluită și Fran se întoarse către Evan.

— Te rog să confirmi că am spus adevărul !

— Așa e, recunoscu Evan. Fran a acceptat toate condițiile mele.

Lionel se ridică brusc de la masă, uitându-se mânios la fiul său.

— Căsnicia aceasta este valabilă și te sfătuiesc să o faci fericită pe soția ta. În caz contrar, relațiile dintre noi vor deveni tensionate.

Lionel se îndreptă spre ieșire. În dreptul ușii se opri și se întoarse, exclamând cu durere în glas :

— Am o bogată experiență de viață, dar nu mi-am închipuit că voi avea o asemenea surpriză din partea voastră !

Lionel părăsi casa, cu un surâs amar pe buze.

— Evan, te rog să mă duci la apartamentul meu, zise Fran.

— Casa ta este aici.

— Nu... încă. Trebuie să mă obișnuiesc cu noul meu statut social. Te rog, Evan, să mă înțelegi : azi-dimineață nu m-aș fi gândit în ruptul capului

că voi fi soţia ta. Totul s-a întâmplat atât de repede.

Cămaşa lui Evan era desfăcută şi Fran vedea pielea lui netedă, aducându-şi aminte de mângâierile lui îndrăzneţe din baie. Cu greu reuşi să-şi stăpânească dorinţa de a-l dezmierda pe soţul ei. Evan avea o putere irezistibilă asupra simţurilor ei.

— Voi pleca pentru câteva zile din Londra, o anunţă el. Vei avea timp să-ţi strângi lucrurile şi să te muţi aici. Voi da ordine ca maşina să fie la dispoziţia ta.

Fran scoase un suspin de uşurare : va fi din nou liberă, fie şi numai pentru câteva zile, departe de prezenţa autoritară a soţului ei.

— Mulţumesc pentru maşină.

— Nu ai de ce să-mi fii recunoscătoare. Te bucuri când eşti departe de mine ?

Fran nu-l contrazise şi se îndreptă spre uşă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, o opri el.

Degetele ei răsuceau verigheţa cu care nu se obişnuise încă.

— Fără să-mi dai dragostea ta.

— Aşa ne-a fost înţelegerea.

Evan făcu câţiva paşi către soţia sa şi se opri în dreptul ei, privind-o în ochi. Fran simţi că genunchii îi tremură groaznic.

Cât de mult ar fi vrut ca el s-o îmbrăţişeze, şoptindu-i cuvinte calde ! Fran îşi muşcă buzele, spunându-şi că lucrul acesta ar fi contrar principiilor ei.

Intimidată de zâmbetul ironic de pe buzele soţului ei, Fran îşi plecă ochii.

Evan îi deschise ușa, invitând-o să se îndrepte spre mașină.

*
* *

Zilele petrecute departe de Evan trecură repede. Fran își reluă serviciul cu aceeași conștiinciozitate din trecut, fără să le spună colegelor sale că devenise soția directorului general al agenției. Își scoase verigheta și se comporta ca și cum nu se întâmplase nimic. Vestea se va răspândi peste puțină vreme și colegii ei o vor privi cu alți ochi, tratând-o cu o politețe exagerată. De fapt, nici ei nu-i venea să creadă că totul se întâmplase cu adevărat. Căsătoria neașteptată, bagajele care trebuiau mutate, toate i se păreau ireale, de parcă ar fi trăit un vis care nu se mai termina.

Vineri seara, telefonul sună și Fran ridică receptorul după o clipă de ezitare, crezând că vorbește cu soțul ei.

La celălalt capăt al firului se afla Ralph. Aproape că uitase de existența lui !

— Fran, acum m-am întors din Germania. Mama și tatăl meu mi-au spus că te-ai măritat cu Evan. Nu cred că ai făcut o asemenea prostie. Spune-mi că este numai un zvon.

— Ralph, eu... vreau să discut cu tine. Știi unde stau, nu ? Te aștept.

— Acum ?

Ralph nu-și ascunse bucuria.

— Ralph, ceea ce ai aflat de la familia ta este adevărat, rosti Fran cu o voce pierdută, punând receptorul în furcă.

* * *

Ralph sosit imediat şi-i adresă un zâmbet cuceritor.

— Am ştiut că ai glumit ! afirmă el, uitându-se cu atenţie la degetele ei. Nu porţi verighetă, continuă Ralph. Am bănuit că mă minţi.

Fran simţi un junghi în piept. Ralph părea atât de liniştit în privinţa ei. Când el îşi apropie buzele să o sărute, Fran se feri şi el o sărută doar pe obraz.

— Am fost furios când Evan m-a împiedicat să vin la cabană ! Am suferit când am aflat că fratele meu vitreg este cu tine. De când a divorţat, Evan nu are încredere în femei. Am vrut să te avertizez, dar... nu am avut timp... Îmi pare rău că nu ţi-am mărturisit ce simt pentru tine.

— Ralph, te rog ! îl opri ea. De ce nu m-ai prevenit că Evan mă aştepta la cabană ? Dacă aş fi ştiut, nu m-aş fi dus în Elveţia !

— Am vrut să fim singuri. Dorinţa mea era să facem dragoste pentru ca apoi să te conving să devii soţia mea.

— Ralph, visezi ! murmură Fran uluită.

— Sunt sigur că ai fi acceptat să te măriţi cu mine.

Fran îşi îngropă faţa în mâini.

— Nici acum nu este prea târziu, adăugă Ralph. Suntem singuri şi...

Fran înţelesese că Ralph nu se gândeşte decât la sex, fără să dea atenţie bagajelor din hol. Privirile lui erau îndreptate spre patul care se vedea prin uşa deschisă de la dormitor.

— Te iubesc, Fran ! exclamă el, luând-o în braţe. Vreau să-ţi dovedesc cât de mult ţin la tine.

Ralph o sărută pe gură, fără ca ea să protesteze. Când el îşi îndepărtă capul, ea încercă să-i spună adevărul :

— Ralph, părinţii tăi nu te-au mințit. Într-adevăr, eu...

Zgomotul uşii de la intrare îi făcu să se întoarcă. Evan se uita mânios la ei.

— Constat că mă înşeli deja. Au trecut doar patru zile de la ceremonie.

— Este adevărat că te-ai însurat cu Fran ? îl întrebă Ralph.

Evan îi arătă verigheta pe care o avea pe deget.

— Nu s-a întâmplat nimic între noi, îl liniştiti Ralph. Dacă aş fi ştiut ce urmăreşte Fran, nu aş fi dat curs invitaţiei sale.

— Ştiai că sunt măritată cu Evan ! protestă Fran. Familia te-a anunţat de căsătoria noastră. Ţi-am spus la telefon că vestea este adevărată, dar te-ai încăpăţânat să crezi contrariul. Nu ţi-am promis dragostea mea ! Nu mă voi îndrăgosti de nici un bărbat !

— Asta înseamnă că te-ai măritat cu Evan fără să-l iubeşti ? Nu cred !

— Iarăşi refuzi adevărul ! Căsătoria mea cu Evan este de conveniență, rosti ea încet.

— Fran are dreptate, susţinu Evan pe un ton calm. Dacă te mai prind că-i dai târcoale soţiei mele...

— Te rog, Evan, fără ameninţări, interveni Fran. Nu vreau să bag zâzanie între fraţi !

— Din păcate, ai reuşit să mă îndepărtezi de Evan, rosti Ralph cu tristeţe în glas.

Fran nu găsi nici un cuvânt pentru a-l consola, deşi era înduioşată de suferinţa lui.

* * *

După ce Ralph părăsi apartamentul, Fran îşi înălţă mâinile spre soţul ei, aşteptând o ieşire din partea lui.

Evan o privea supărat, deşi figura ei îngrijorată îl făcu să izbucnească într-un râs amar.

— Îmi dau seama ce caracter rău ai, afirmă el. Am deşteptat dorinţa în trupul tău şi acum nu mai poţi fără sex !

Fran se simţi umilită de insulta lui nedreaptă.

— N-ai putut aştepta întoarcerea mea ? Ai nevoie tot timpul de bărbaţi ? L-ai ales pe fratele meu vitreg, şi doar te-am rugat să-l laşi în pace.

Evan se apropie şi o luă de mână.

— Am să-ţi dăruiesc ceea ce fratele meu n-a avut timp să-ţi ofere, continuă el pe un ton cinic. Vei vedea cât de viril sunt !

— Evan ! scânci Fran, încercând să scape din strânsoarea lui. Nu mă condamna, înainte de a şti de ce l-am chemat pe Ralph. Am vrut să-i spun adevărul.

— De ce nu te-ai mulţumit să vorbeşti cu el la telefon ?

Evan îi scoase bluza din două mişcări şi părul soţiei sale se revărsă pe umerii ei rotunzi.

— Am încercat să-l fac să înţeleagă, dar el a insistat.

Evan o dezbrăcă în tăcere. Fran nu îndrăzni să se împotrivească.

— Acum, dezbracă-mă ! îi porunci el, ținând mâinile în șold.

Fran nu făcu nici o mișcare.

— Am răbdare. Pot să aștept cât vrei.

Soția lui își umezi buzele, zicând :

— Niciodată... eu...

— Vei învăța acum !

Fran își spuse că el o posedase de mai multe ori, așa că nu trebuia să-i fie frică de el.

Cu inima cât un purice, ea îi scoase cămașa, apoi cureaua de la pantaloni.

— Te rog, Evan, nu mă obliga...

El avea o privire rece și disprețuitoare.

— Desfă-mi fermoarul ! îi ordonă el.

Fran se supuse și Evan rămase gol, apoi își luă soția în brațe și o duse în pat.

Mângâierile lui deveniră insistente și Fran gemu de plăcere, răsucindu-și trupul sub apăsarea corpului lui Evan.

Când el o pătrunse, Fran se deschise ca o floare, murmurând cuvinte incoerente lăsându-se purtată de valurile pasiunii. Fran răspundea cu înflăcărare mișcărilor soțului ei, dorind să se înalțe pe culmile voluptății.

După câteva minune, își puse capul pe pieptul soțului ei.

— Oh ! Evan... aș vrea... Sper... eu...

Fran se opri, incapabilă să dea glas bucuriei care-i cuprinsese inima. Hotărârea de a nu se implica sentimental o împiedica să-și exteriorizeze trăirile. Adresându-i un zâmbet recunoscător, ea își îndreptă privirile spre chipul lui. Evan avea o

expresie rece și nepăsătoare. Fran își aminti că atunci când făcuseră dragoste pentru prima dată, el rămăsese la fel de indiferent. Începuse să-l cunoască bine : el obținea ceea ce voia, iar după aceea devenea indiferent și distant.

Această descoperire n-ar fi trebuit s-o surprindă, fiindcă el o prevenise că-i dorea numai trupul, nu și inima. Cu toate acestea, ea se simțea nefericită și răvășită sufletește.

Ea însăși afirmase că n-o interesează sentimentele. Ar fi putut să nu se mărite, limitându-și satisfacția numai în privința dorințelor carnale. Fran era încă sub impresia extazului pe care-l cunoscuse în brațele soțului ei.

— Vin de la Amsterdam, zise Evan. Am revăzut-o pe Willa.

Fran tresări neliniștită.

— La o întâlnire de afaceri, preciză soțul ei, pe un ton ironic.

— Ai tupeul să-mi reproșezi faptul că am discutat cu Ralph, spuse Fran acoperindu-se cu cearșaful, în timp ce păstrezi legătura cu fosta ta soție ?

— Calmează-te ! Relația mea cu Willa se limitează la problemele profesionale. În ultima vreme, a avut multe necazuri. Este șomeră și vrea o slujbă. Te rog să te ocupi de ea.

Fran îi aruncă o privire încărcată de mânie.

— Dacă ea contează atât de mult pentru tine, de ce nu-i oferi tu o slujbă ?

— În trecut, Willa a câștigat mulți bani, continuă Evan, fără să dea atenție izbucnirii nervoase a soției sale. Este un manechin desăvârșit.

— Îmi pare rău, replică Fran care se stăpânea cu greu să nu-l pălmuiască pentru umilința la care o supusese, dar Willa nu corespunde profilului revistei noastre.

— Sunt șeful tău, o amenință Evan.

— Te urăsc ! țipă ea. Ești cinic, ipocrit și nesuferit !

— Nu-mi pasă de sentimentele tale. Ceea ce doresc este să te supui ordinelor mele.

Fran își petrecu mâna prin păr, pradă unei emoții puternice.

— Unde este baia ?

Fran îi arătă ușa de la baie.

— Nu vii cu mine ?

— Nu, zise ea, clătinând din cap. Nu este destul loc pentru amândoi.

Evan dădu din umeri și se îndreptă nepăsător spre baie.

Câteva minute mai târziu, Fran auzi vocea lui, apoi el reveni în cameră, cu zâmbetul pe buze. Apropiindu-se de Fran, Evan o îmbrățișă cu tandrețe. Ea se lăsă sărutată, având senzația că soarele ieșise de după norii destrămați de o furtună de vară. Pe moment, totul părea firesc între ei, ca și cum s-ar fi iubit cu adevărat.

Din păcate, Fran era conștientă că această impresie era trecătoare !

— Mâine după-amiază plecăm în Germania, o anunță el. Vom petrece acolo luna de miere.

Fran se desprinse din îmbrățișare și răspunse :

— Este imposibil ! Am de scris câteva articole și trebuie să aleg noile manechine. Am fixat deja întâlnirile.

— Le anulezi pe toate. Echipa de fotografi se va descurca fără tine. În privința manechinelor nu ai de ce să te frământi. Ai deja un nume : Willa Hemming.

— Ți-am spus că ea nu corespunde genului de manechine cu care lucrează revista noastră, și totuși te înverșunezi să o angajez. Ce motiv ai pentru a-mi forța mâna ?

Evan se întunecă la față.

— N-o acuza degeaba. Willa este maleabilă și se adaptează rapid la orice cerință. Sunt sigur că va face tot ce-i vei cere.

Fran simți o împunsătură în inimă.

— Se vede că o cunoști bine, remarcă ea cu amărăciune. A fost amanta ta și acum te-ai întors la ea !

Evan o apucă de păr și o trase cu putere. Fran scoase un țipăt.

— Retrage-ți cuvintele, altfel vei regreta !

Fran gemu de durere, gândindu-se că soțul ei greșise luând apărarea unei femei care-l făcuse să sufere.

— Îmi pare rău, șopti ea.

El îi dădu drumul și ea își acoperi fața cu mâinile.

— Fă-ți bagajele. Mâine voi trimite șoferul să le ia. Peste o oră mergem la casa noastră.

Fran intră în baie, spunându-și că reședința lui Evan nu va fi niciodată casa ei. O umilise și nu avea certitudinea că el avea încredere în ea. Suferința ei era dublată de sentimentul că Evan o tratează ca pe o femeie fără inimă.

CAPITOLUL VI

Fran ieși în balcon pentru a admira peisajul fermecător care se întindea în fața ei.

— În depărtare, se zăresc pădurile dese de fagi și localitatea Odenwald, o informă Evan surâzând. Dealurile pe care le vezi mărginesc Rinul. Când cerul este senin, se poate distinge lanțul muntos Taunus, aflat la nord de Frankfurt. La picioarele noastre se întind viile de pe malul stâng al fluviului.

— Este minunat! exclamă Fran intrând în cameră. Apartamentul lui Evan avea un aranjament deosebit, dovedind bunul gust al soțului ei.

Covoarele aveau desene geometrice și culori vii care înveseleau încăperea, iar mobilierul era din sticlă și aluminiu.

— Nu ai impresia că atmosfera casei este prea apăsătoare ?

— Nu, răspunse Fran, îmi place aerul abstract al camerei.

— Mă uimești, Francesca. Încetul cu încetul, vălurile care-ți ascund personalitatea se dau deoparte.

— La al șaptelea văl, îl preveni ea, înroșindu-se în obraji, vei găsi doar o bucată de gheață.

— Nu-i nimic. În contact cu focul pasiunii mele, te vei topi ca zăpada la soare.

Fran își luă valizele și se îndreptă spre camerele de la etaj. Evan o prinse de mână, amuzat de tulburarea ei.

— Sunt trei camere. Poți s-o alegi pe oricare. Fiecare are o baie.

— Mă bucur. În felul acesta, voi avea unde să mă refugiez dacă ne vom certa.

Evan o privi cu tandrețe și Fran își plecă privirile. Amabilitatea lui o zăpăcea. Johnny Black revenise pe neașteptate în viața ei.

Dormitorul în care intră Fran era zugrăvit în alb. Florile din țesătura draperiilor și a fotoliilor aduceau o pată de culoare.

— Îți place camera ?

— Foarte mult.

— Ai remarcat patul, nu-i așa ? Este mobila cea mai importantă dintr-o căsnicie.

Evan o îmbrățișă cu căldură.

— Ești foarte feminină, Francesca, îi murmură el la ureche. Nu mă pot abține să te îmbrățișez. Te doresc. Ieri seară, cu greu m-am stăpânit să facem dragoste. Vreau să gustăm din plăcerile căsniciei.

Mângâierile lui erau pasionate, dar Fran rezistă ispitei de a-i ceda.

— Sunt obosită, pretextă ea. Călătoria m-a epuizat. Nu m-am obișnuit cu noua casă. Lasă-mă să mă odihnesc.

El o sărută tandru pe obraz și părăsi încăperea.

Fran se simți ușurată, deși era puțin dezamăgită, spunându-și că soțul ei nu era indiferent la sensibilitatea ei, deoarece îi respecta dorința. Ini-

ma îi tresări la acest gând, însă emoțiile nu puteau să-i influențeze hotărârea de a nu se implica sentimental.

*
* *

În aceeași seară, soții Dowd stăteau la masa din balcon, sorbind în liniște un cocteil.

— Ai aranjat cu fotografii ? o întrebă Evan pe Fran.

— Nu încă. Am vrut mai întâi să văd locurile unde vor fi făcute fotografiile, pentru a-mi da seama ce gen de îmbrăcăminte se potrivește cu peisajul de aici.

Tânăra făcu o pauză, apoi adăugă pe un ton insinuant :

— Trebuie să știu ce manechine pot evolua în acest cadru natural.

Evan nu spuse nimic, privind în depărtare munții vineții. „Cu atât mai bine, își spuse Fran. Asta înseamnă că a renunțat să mă bată la cap cu Willa Hemming".

— Voi lua cina cu niște oameni de afaceri, o anunță Evan pe neașteptate.

— Mi-ai promis că vom avea o lună de miere ! protestă soția lui.

— Da, dar nu pot să fac abstracție de clienții noștri importanți.

Fran scoase un oftat.

— Trebuia să mă previi.

Soțul ei o întrebă cu blândețe :

— Te deranjează că nu am comandat masa numai pentru noi ?

— Nu... Numai că... Vreau să știu ce program să-mi fac.

— Nu trebuie să te prefaci, replică Evan sărutând-o. Mărturisește că ești puțin dezamăgită. Îți place cum te iubesc și sperai să-ți petreci seara în brațele mele.

— Nu-i adevărat ! exclamă Fran, încercând să se desprindă din îmbrățișare. Evan fu mai rapid și-i pecetlui buzele cu o sărutare lungă. Când el își depărtă capul, Fran era liniștită și mulțumită.

— Du-te și te schimbă, o îndemnă el.

— Mă... iei cu tine ?

— Desigur ! Ai crezut că te las singură ?

Fran se ridică și făcu câțiva pași spre dormitor. Soțul ei îi admiră silueta delicată pe care o sublinia rochia galbenă.

— Oprește-te ! exclamă el. Nu trebuie să te schimbi. Ești minunată în această ținută. Trupul îți este împlinit, dar chipul ți-a rămas adolescentin.

Evan o sărută ușor pe buze.

— Mă uimești din ce în ce mai mult. Combinația între expresia de fată și trupul de femeie este ispititoare.

— Evan, eu...

— Ce e ?

— Nimic.

Fran se răsuci pe călcâie și se duse în camera ei. Câteva minute stătu nemișcată, ținându-și mâinile la tâmple. Ce prostie era să facă. Gesturile tandre ale soțului ei o îndemnaseră să fie sinceră cu el. În ultima clipă reușise să nu-i spună o minciună. În realitate, nu-l iubea !

Fran se simțea bine în tovărășia lui și admi-

rația pe care el o manifesta față de ea o mișca mai mult. De asemenea, Evan era un bărbat viril care-i satisfăcea dorințele pe deplin.

Aceste lucruri erau totuși fără importanță. Sentimentele ei profunde nu erau legate de comportamentul lui Evan.

Liniștită în privința sentimentelor sale, Fran își aranjă coafura și alese o nuanță plăcută de ruj, apoi își puse pantofii cu tocuri înalte. Privindu-se în oglindă, avu un moment de satisfacție ; era frumoasă, radiind prospețime ca un trandafir îmbobocit.

*
* *

În mașină, Evan îi explică motivele care-l determinaseră să participe la un dineu de afaceri.

— Este posibil ca firma noastră să cumpere grupul de presă Müller. Am de gând să extind imperiul nostru informațional nu numai în Europa, ci și în alte părți de pe glob.

— Este un secret de familie ? se interesă Fran.

— Nu, este hotărârea consiliului de conducere. Revistele grupului Müller ne vor ajuta să cucerim Europa.

— Îți mulțumesc că ai încredere în mine.

— Ești soția mea, Francesca.

Cuvintele lui îi produseră o emoție vie lui Fran.

La intrarea restaurantului, mai multe persoane îi întâmpinară.

Evan începu să discute în germană cu un domn distins, spre marea surpriză a Francescăi care-l privea pe furiș. Chipul lui avea un aer sever, aproa-

pe dur. Soţul ei nu înceta să o surprindă. Avea atâtea lucruri de aflat despre el !

— V-o prezint pe soţia mea, Francesca, Fran, dumnealui este Helmuth Müller.

Fran îi întinse mâna şi omul de afaceri se grăbi să i-o strângă cu putere.

— Fiul lui, Karl şi nepotul lui, Dietmar.

Dietmar îi adresă un surâs călduros.

— Sunt încântat să vă cunosc, doamnă Dowd, zise Helmuth. De fiecare dată când m-am întâlnit cu Evan, l-am întrebat când se însoară. Răspunsul lui era invariabil : „Când voi găsi femeia ideală". Se pare că răspundeţi aşteptărilor lui.

Fran se înroşi.

— Oh, am multe defecte.

— Draga mea, interveni Evan luând-o de braţ, nu trebuie să fii modestă. Aplecându-se uşor, îi şopti la ureche : Vreau să fii la înălţime. Arată că eşti o soţie perfectă.

Fran surâse încântată şi Helmuth o invită să-l urmeze. Aşezată pe scaunul de lângă Dietmar, Fran observă că bărbaţii se uitau spre celălalt capăt al sălii.

Spre uimirea ei, o tânără înaltă, blondă se apropia de masa lor.

Fran îşi îndreptă privirea spre soţul ei. Evan părea impresionat de frumuseţea tinerei care semăna cu fosta lui soţie, Willa Hemming.

Fran simţi că i se strânge inima la gândul că ea nu este femeia de care Evan să se îndrăgostească. Dacă Willa îl atrage mai mult decât ea, atunci înseamnă că Evan preferase să se însoare cu condiţia ca sentimentele să nu fie o povară pentru el.

— Fran, ți-o prezint pe domnișoara Richter, consilier financiar al grupului Müller. Sabina, Francesca este soția mea.

— Te-ai însurat ? îl întrebă Sabina, ai cărei ochi verzi se luminară brusc, ca și cum tânăra ar fi fost într-adevăr încântată de această veste.

— Vă doresc multă fericire, i se adresă Sabina lui Fran, strângându-i mâna. Evan, adăugă ea surâzând, sper că nu vei mai lucra până târziu.

Evan se arătă amuzat de remarca Sabinei și Fran se întrebă cu amărăciune câte secrete există între ei. Sabina se așeză lângă Evan, iar Fran se uită la vecinul ei. Dietmar era blond și avea o înfățișare adolescentină.

— Sper ca discuțiile serioase din această seară să nu te plictisească prea mult, îi spuse el în șoaptă.

— Este pentru prima dată când asist la negocieri

— Nu l-ai mai însoit pe soțul tău în călătorii de afaceri ?

— Nu. Abia ne-am căsătorit.

— Ce păcat ! Am ratat ocazia de a-ți face curte !

Fran râse încântată. Dietmar era atent și vesel. Cu coada ochiului, Fran observă că soțul ei este absorbit de conversația cu Sabina, fără să le acorde atenție celorlalți. O mare tristețe învălui sufletul lui Fran. Dietmar continuă să discute pe același ton șăgalnic, deși, din când în când, figura lui se întrista când Sabina se uita la el. Fran bănui că tânărul fusese rănit de frumoasa blondă care se simțea minunat alături de Evan.

Dietmar se interesă de profesia lui Fran şi aflând că este ziaristă, începu s-o întrebe o sumedenie de amănunte legate de activitatea de la revista de modă.

Fran îi răspunse cu politeţe, fără s-o piardă din ochi pe Sabina care-i zâmbea dulce lui Evan.

* * *

Pe drumul spre casă, Evan era tăcut, fiind atent mai mult la volan. După ce opri Mercedesul alb în faţa casei, o conduse în dormitor. Fran avea o senzaţie ciudată de slăbiciune şi se lăsă să cadă pe un scaun. Soţul ei îi spuse, desfăcându-şi cravata :

— Te-am luat la dineu pentru a afla ce părere ai despre intenţia mea de a cumpăra acţiunile grupului Müller, nu pentru a-l seduce pe Dietmar.

— Ce părere aştepţi de la mine, din moment ce negocierile s-au purtat în limba germană ?

— Am remarcat că vecinul tău simpatic îţi traducea tot ce discutam. Dietmar părea fermecat de tine. Recunosc, firește, că ai cu ce să-l subjugi, dar...

Cu un gest rapid, Evan o apucă de braţ.

— Îţi interzic să-l mai vezi pe Dietmar. Ai înţeles ?

Fran scoase un suspin de durere.

— Se pare că în căsnicia noastră numai tu ai drepturi, eu nici unul. Toată seara ţi-ai manifestat admiraţia faţă de domnişoara Richter, iar eu nu pot să-mi arăt simpatia faţă de vecinul meu de masă.

— Sabina este o fată frumoasă, afirmă Evan, dând drumul brațului ei.

— Ți-ai amintit de nopțile când ați lucrat împreună ? îl întrebă Fran, masându-și brațul. De câte ori ați continuat discuțiile în pat ?

Evan se uită mânios în ochii soției sale.

— Ești geloasă ? Nu poți să-mi oferi iubire, dar ești posesivă față de cel care este soțul tău ?

— Am dreptul să-mi apăr căsnicia ! Trebuie să fim amândoi corecți. De ce m-ai acuzat că l-am sedus pe Dietmar ?

— Relația mea cu Sabina este de natură pur profesională, ceea ce nu se poate afirma despre tine și Dietmar.

— Am văzut cu ce ochi te uitai la Sabina !

Evan își încleștă maxilarele.

— Cred că este cazul să facem dragoste. Numai așa te vei clama.

Mâinile lui începură să-i mângâie corpul.

— Vreau să te am goală în brațe, continuă Evan. Vreau să tremuri de dorință.

Fran închise ochii, lăsându-se în voia pasiunii. Senzațiile pe care i le trezea apropierea lui Evan îi răscoleau întreaga ființă. Ori de câte ori soțul ei o dezmierda, se pierdea cu firea, fiind incapabilă să se gândească la altceva decât la nevoia imperioasă de a i se dărui. Inima îi bătea cu putere, iar capul i se învârtea. Puterea cu care soțul ei o atrăgea se datora fără îndoială virilității, își spuse Fran.

El îi trase fermoarul rochiei care căzu pe covor. O mângâie pe păr, șoptindu-i :

— Spune-mi că nu dorești alt bărbat în afară de mine !

Fran se înroşi, dar refuză să-i mărturisească adevărul.

— Francesca, vorbeşte-mi, insistă el.

— Te doresc... mai mult decât pe oricare alt bărbat. Oh ! Evan... îţi aparţin, trup şi suflet.

— Atunci vei fi a mea, aici.

El o apăsă uşor şi Fran se culcă pe covor. Evan se lăsă pe trupul ei şi o pătrunse rapid. Fran scoase un geamăt de plăcere şi se undui sub mişcările trupului lui.

O imensă bucurie îi traversă corpul ca o flacără. Obosită, Fran adormi în braţele soţului ei.

Când se trezi, câteva minute mai târziu, Evan o privea atent.

— Eşti frumoasă, Francesca. Dacă m-ai iubi, ai fi şi mai fermecătoare.

— Nu se pune problema iubirii, spuse Fran pe un ton rece.

Evan se întunecă la faţă şi strălucirea din ochii lui se stinse.

În acel moment, Fran avu revelaţia că viaţa ei se schimbase în mod neaşteptat.

În ciuda promisiunilor pe care jurase că le va respecta, se îndrăgostise nebuneşte de bărbatul cu care se măritase.

*
* *

A doua zi dimineaţa, Fran stătea în balcon adâncită în gânduri. Soarele îşi revărsa razele calde asupra împrejurimilor. Primăvara era minunată.

Tânăra se frământa din cauza descoperirii pe care o făcuse în ajun. Era inutil să nege că-l iubește pe Evan. Dorința de a-l face fericit și de a-i satisface plăcerile, nevoia de a fi lângă el și de a-i zâmbi, totul îi dovedea că depinde de soțul ei. Gelozia pe care i-o stârnise Sabina Richter nu făcuse decât să-i întărească această convingere.

Din baie se auzea o melodie fredonată. Era Johnny... Nu Johnny o sedusese ? Severul director general al Agenției „Dowd" nu putea fi atât de vesel și de tandru. Două brațe vânjoase îi cuprinseră talia.

— Vino și tu în baie, Francesca. Mă simt singur sub duș.

Vocea lui profundă și caldă o mișcă pe Fran, care se întoarse spre soțul ei. Va fi capabilă să păstreze mult timp secretul care-i ardea inima ?

Fran închise ochii și se gemui la pieptul lui Evan.

* * *

După micul dejun, un gând o obseda pe Fran.

— Avem câteva zile la dispoziție, îi declarase Evan.

— Ce-ar fi să ne prefacem că ne iubim ? Nu suntem în luna de miere ?

Fran sperase că va putea ascunde astfel sentimentele pe care le avea față de soțul său.

Evan păstra o tăcere nefirească.

— Dacă nu ești în stare să joci o astfel de comedie, chiar și pentru scurt timp, este mai bine să dai uitării propunerea mea, adăugă Fran cu o voce nesigură.

Evan îi apucă bărbia, obligând-o pe soţia sa să-l privească în ochi. Fără să se intimideze, Fran păstră o atitudine binevoitoare, dar rece.

Soţul ei răsuflă uşurat, ca şi cum ar fi fost liniştit la gândul că nu intervenise nici o schimbare în comportamentul lui Fran. Cu moartea în suflet, aceasta înţelese că dacă s-ar fi trădat, Evan ar fi pus imediat capăt relaţiei lor.

— Sunt de acord cu propunerea ta, rosti el încet. Cu condiţia ca jocul acesta să înceteze imediat ce ne întoarcem la Londra.

Fran se mulţumi să încuviinţeze din cap. Cu inima strânsă, tânăra regreta din nou că făcuse o greşeală enormă îndrăgostindu-se de el.

* * *

Săptămâna trecu repede. Cei doi soţi vizitară masivul Pădurea Neagră, cu văile sale umbroase în care spumegau numeroase izvoare, apoi se îndreptară spre renumita stâncă a lui Lorelei, de pe cursul fluviului Rin, care fusese loc de pierzanie pentru mulţi marinari atraşi de cântecul misterios al sirenei.

Prânzul îl luară într-un restaurant cochet şi pitoresc situat pe coama unui deal.

La Rothenburg, pe malul râului Tauber, Fran admiră casele din lemn care aveau la ferestre flori în culori vii.

După patru zile minunate, la întoarcere, Fran se lăsă să cadă pe canapeaua din sufragerie. Obosită, dar bucuroasă, tânăra întinse braţele spre Evan şi buzele lor se uniră într-un sărut pasionat.

Evan o iubise în fiecare noapte și Fran era copleșită de fericire, mai fericită decât și-ar fi închipuit că ar putea fi.

Va putea să se prefacă în continuare că nu-l iubește pe soțul ei ? Gândul acesta o tortura, deoarece se obișnuise extrem de ușor cu rolul de îndrăgostită. Fără reținere, ea își deschisese inima spontan, mărturisindu-i că ține la el. Putea acum să se arate rece și indiferentă ?

— Scumpa mea, o întrebă Evan, ai hotărât ce loc se potrivește pentru fotografiile revistei noastre ?

Fran clipi din ochi, mângâind obrajii soțului ei pe care-l adora. El îi adresă un zâmbet politicos, apoi se ridică. Fran simți imediat că Evan vrea să-i comunice ceva neplăcut.

— Willa este gata să lucreze cu tine. Este liberă și așteaptă un telefon din partea ta.

Fran inspiră adânc, căutând să-și domine mânia care-i cuprinsese sufletul.

— Îmi ordoni să o chem ?

— Da.

— În ciuda faptului că ești directorul general al agenției „Dowd", nu ai dreptul să-mi impui manechinele.

— Ți-am spus deja că Willa este în stare să se adapteze la orice stil de muncă, replică Evan, privind-o cu răceală. Este o adevărată profesionistă.

Fran se ridică în picioare, țipând :

— Încă o iubești ! Nu nega, altfel nu ai vorbi despre ea atât de frumos ! Dacă ții la ea, de ce te-ai însurat cu mine ?

Evan făcu un pas către soția lui, declarându-i pe un ton dur :

— Sentimentele nu au ce căuta între noi. Îţi aminteşti că alegerea mea s-a bazat pe acordul tău ? Nu ai afirmat că latura sentimentală nu trebuie să ne tulbure căsnicia ?

— Eu...

Fran se opri, înainte de a-i destăinui adevărul. Trebuia să plătească pentru nechibzuinţa ei. Dacă Evan şi-ar lua o amantă, aşa cum fusese înţelegerea dintre ei, ea ar suferi foarte mult, aşa cum suferiseră părinţii ei.

— Scuză-mă, murmură ea, ieşind din încăpere.

Ajunsă în dormitor, îşi duse mâinile la tâmple, pentru a-şi potoli durerea. Făcuse o eroare de neiertat în momentul în care uitase de cuvintele soţului ei :

„Sunt de acord cu propunerea ta, cu condiţia ca jocul acesta să înceteze imediat ce ne întoarcem la Londra". Să fi încetat deja jocul de-a îndrăgostiţii ?

Uşa se deschise şi în prag apăru Evan. Fran se întoarse, tresărind.

— M-am aşteptat la reacţia ta, o anunţă el pe un ton sec. Am dat dispoziţii secretarei mele. *Fosta mea soţie* soseşte mâine.

CAPITOLUL VII

Fran se trezi singură, în marele pat conjugal. Pentru prima dată, Evan nu se apropiase de ea în timpul nopții.

În zori, soțul ei se sculase și se dusese în biroul alăturat. Ea îi auzise pașii și se apropiase de ușa întredeschisă, zărindu-l așezat în spatele unei mese pline cu hârtii. Fran simți că durerea din inimă i se accentuase. Evan prefera să rezolve corespondența decât să o țină în brațe. Avea nevoie de sărutările și îmbrățișările lui. Încă o dată își reproșa prostia de care dăduse dovadă, lăsându-se condusă de sentimente.

Ori de câte ori Evan o dezmierda, bătăile inimii ei deveneau mai puternice, iar voința îi slăbea... La început, Fran pusese acest lucru pe seama atracției sexuale, dar își dăduse seama că adevărata cauză a comportamentului ei era dragostea pe care i-o purta lui Evan. Îl iubise de când îl văzuse la cabană.

Fran se întinse în pat și-și înfundă capul în pernă.

— Fran ?

Tânăra se întoarse, surprinsă.

— Plec la Frankfurt, o anunță Evan. Treburile agenției mă cheamă de urgență acolo. Cu mașina voi ajunge într-o jumătate de oră.

— Așadar, luna noastră de miere a luat sfârșit.

Fran își mușcă buzele și se ridică în capul oaselor.

— Așa e, recunoscu el.

Fran remarcă faptul că soțul ei dorește să pună lucrurile la punct : pentru el, ea nu este decât o jucărie care să-i satisfacă poftele sexuale.

Din pragul ușii, el adăugă cu o voce gravă :

— Dacă vrei să iei legătura cu secretara ta din Londra, telefonul îți stă la dispoziție.

Evan închise ușa, înainte ca eă să-l întrebe când se întoarce.

Peste câteva ceasuri, Fran luă autobuzul care o duse în cel mai apropiat oraș. În starea în care se afla, o plimbare pe străzile scăldate în soare îi putea alunga gândurile negre. După ce făcu câteva cumpărături, se așeză pe un scaun de pe terasa unei cafenele. Clienții sporovăiau sau citeau ziarele, gustând din produsele delicioase de patiserie.

Fran își reaminti de momentele petrecute alături de Evan, de sărutările lui ce prevesteau delicii pasionale... Din păcate, totul se terminase. Luna lor de miere se sfârșise, iar viitorul era nesigur și întunecat.

— Doamna Dowd ?

Un tânăr blond îi adresă un zâmbet politicos.

— Oh, Dietmar, mă bucur că te văd. Ia loc, te rog.

— Pari tristă, zise Dietmar. Tocmai am sosit

de la Frankfurt. Tatăl meu a purtat negocieri importante cu soțul tău.

— Ce au hotărât ?

— Ești curioasă să afli dacă Evan a cumpărat firma noastră ?

— Voiam să știu dacă ambele părți sunt mulțumite.

— Bunicul meu se împotrivește fuzionării.

— Ce părere are Sabina ?

— Sabina ?

— Domnișoara Richter.

— Oh, ea are unele ezitări, deoarece dorește să obțină cel mai bun preț. Uneori am impresia că pretențiile ei depășesc posibilitățile financiare ale agenției „Dowd". Cu toate acestea, se pare că ea se înțelege foarte bine cu soțul tău.

Fran sorbi o înghițitură de cafea, căutând să-și stăpânească nervii. Aluzia străvezie la relația pe care Evan o avea cu Sabina, îi confirmase bănuielile. Lungile lor „seri de muncă" se petrecuseră în pat.

— O cunoști de mult pe domnișoara Richter ?

— Am avut o aventură cu ea, răspunse Dietmar, pe un ton nepăsător. Eram tineri și nechibzuiți. Acum totul s-a terminat între noi.

— Locuiești la Darmstadt ? se interesă Fran după un moment de tăcere.

— Nu. Am aici câțiva prieteni. Din fericire, nu i-am găsit acasă.

Fran făcu o mutră mirată.

— Dacă i-aș fi întâlnit, n-aș fi avut plăcerea să stau de vorbă cu tine ! Cunoști împrejurimile orașului ?

— Evan mi-a arătat cele mai pitoreşti locuri, renumite pentru peisajele de vis. Am fost încântată.

— Trebuie să vezi monumentele celebre din oraş : palatul construit în 1719 sau biserica ortodoxă construită de ţarul Nicolae. Ai timp să le vizitezi ?

Fran surâse.

— Eşti foarte amabil. Sunt interesată să văd cele mai importante clădiri din oraş, pentru a alege locurile unde voi face fotografii pentru revista de modă la care lucrez.

— Să mergem ! îi propuse Dietmar entuziasmat.

— Mulţumesc pentru invitaţie, dar trebuie să mă întorc acasă. Nu ştiu când soseşte manechinul cu care voi colabora.

Fran se ridică şi Dietmar o întrebă :

— Unde ai parcat maşina ?

— N-am venit cu maşina, voi lua autobuzul.

— Te conduc eu, se oferi Dietmar, luând pachetele cu cumpărăturile făcute de Fran.

Maşina lui Dietmar se afla la o mică distanţă şi peste câteva minute, Fran deschise uşa de la locuinţa ei.

În acel moment, telefonul sună. Spre surprinderea ei, cineva i se adresă în nemţeşte.

— Vrei să răspunzi tu ? Nu înţeleg nimic, i se plânse ea lui Dietmar.

Dietmar începu să vorbească în nemţeşte, dar se opri după câteva clipe şi izbucni în râs.

— Eu sunt, Dietmar, continuă el în engleză, apoi îi întinse receptorul lui Fran, care-l privea nedumerită.

— Este soțul tău.

— De ce ai făcut această glumă proastă? îl mustră ea. Știi bine că nu vorbesc germana.

— Am avut ocazia să aflu cu cine te plimbi.

— L-am întâlnit pe Dietmar la cafenea și el a avut amabilitatea să mă conducă acasă.

— Ai de gând să te mai vezi cu el?

— Nu te interesează ce fac eu! ripostă furioasă. Sunt liberă să mă întâlnesc cu cine vreau. Așa ne-am înțeles...

Fran se opri, deoarece nu dorea să se certe față de un martor.

— Este incorect să mă înșeli sub acoperișul conjugal, îi reproșă Evan.

— Nu este casa mea, fu replica soției sale. În plus, nu am nimic să-mi reproșez... cel puțin până acum.

— Willa mi-a telefonat că sosește cu avionul de după-amiază. Mă duc la aeroport, o anunță Evan, trântind receptorul.

Fran rămase nemișcată câteva clipe pentru a-și regăsi calmul. Se întoarse către Dietmar și-i spuse surâzând:

— Sunt liberă toată ziua. Rămâi să iei prânzul cu mine.

— Nu vreau să abuzez de ospitalitatea ta.

— Din contră, nu mă deranjează deloc. Voi pregăti ceva bun.

— Mai bine luăm masa la restaurant. Vei avea prilejul să vizitezi orașul. Nu te tentează?

— Este o idee excelentă.

Fran avea nevoie de distracție pentru a-și uita de necazuri.

* * *

O jumătate de oră mai târziu, Fran era așezată în fața unei mese pe care se afla o farfurie plină cu specialități culinare din acea regiune. Delicioasele preparate îi treziră pofta de mâncare.

— Poftă bună ! îi ură chelnerul.

Fran îi adresă un zâmbet politicos. Localul era plăcut, iar Dietmar era un interlocutor fermecător.

Când ieșiră din restaurant, Fran avea inima mai ușoară.

Dietmar o conduse pe vârful unui deal unde se înălța un castel care se detașa pe cerul albastru. De pe terasa unei cafenele, Fran admiră valea Rinului, gustând din păjiturile savuroase comandate de Dietmar.

Pe drumul spre casă, Fran își aminti de conversația telefonică și se gândi cum să evite cearta cu Evan.

— Nu vrei să luăm cina împreună ? îl invita ea pe Dietmar când se dădu jos din mașină.

— N-aș putea să te refuz a doua oară, spuse el, cu surâsul pe buze. Numai să nu ai neplăceri din partea soțului tău.

Fran clătină din cap, hotărâtă să-l înfrunte pe Evan.

În timp ce ea pregăti friptura, Dietmar așeză tacâmurile.

După cină, luară loc pe balcon, sorbindu-și în liniște cafeaua.

Începuse să se însereze și Fran se simți din ce

în ce mai neliniștită. Unde era soțul ei ? Era încă la aeroport sau o condusese pe Willa la hotel ? Gelozia îi cuprinse inima, nelăsând-o să stea liniștită.

— Ești obosită, murmură Dietmar. Trebuie să plec. Evan nu va întârzia să apară.

— Îți mulțumesc pentru ziua minunată pe care mi-ai oferit-o.

— Mă bucur că am putut să-ți arăt frumusețile regiunii. Când vei începe ședințele de fotografiat ?

— Mâine. Aștept să sosească manechinul.

— Bineînțeles.

Fran îl conduse până la ușă.

— Odihnește-te, o sfătui Dietmar. Noapte bună.

După plecarea lui Dietmar, Fran scoase un suspin. Dacă Evan o va întreba de ce-l repezise la telefon, îi va destăinui că mânia o împinsese la o asemenea reacție. Ah, cât de mult își regreta acum cuvintele încărcate de reproș !

Fran se hotărî să facă un duș pentru a se liniști. Pe când își punea halatul de baie, auzi deschizându-se ușa de la intrare și o voce de femeie rostind pe un ton suav :

— Evan, ce fericită sunt că mă aflu din nou în casa ta. Oh, ce dezordine ! Mi-e teamă că noua ta nevastă nu este prea harnică !

Evan nu spuse nimic și pătrunse în camera lui Fran.

— Unde este Müller ? ! urlă el, cu ochii răvășiți de furie.

Fran îl înfruntă la fel de mânioasă :

— A sărit pe fereastră ! De ce ai sosit pe neaşteptate ?

Evan se repezi la ea şi o strânse puternic de braţ până când Fran scoase un geamăt de durere, apoi părăsi în grabă încăperea, ca şi cum ar fi vrut să uite că are o asemenea nevastă.

Fran izbucni în plâns. Îi fusese dor de el, şi intenţionase să se împace cu soţul ei, dar vorbele ei îi răniseră orgoliul şi acum rămăsese singură şi nefericită.

Din sufragerie se auzea vocea Willei.

— Nu-ţi face griji, dragul meu. Spăl eu vasele. Mă voi ocupa de toate. Vreau să-ţi arăt că mă pricep la gospodărie.

Fran îşi acoperi urechile cu mâinile. Înfuriată şi neputincioasă, se hotărî să se culce.

Din camera alăturată, muzica şi râsul Willei o împiedicară să doarmă. Singura sa speranţă era ca Evan să vină şi să se culce alături de ea.

Din păcate, el nu-şi făcu apariţia. În casă se lăsă liniştea. Fran plânse o bună bucată de vreme şi aţipi cu faţa brăzdată de lacrimi amare.

CAPITOLUL VIII

Când se trezi era ora șase. În casă nu se auzea nici un zgomot. Suferința puse stăpânire pe sufletul ei

Îmbrăcându-se în grabă, tânăra intră în sufragerie. Ușile de la celelate camere erau închise. Fran se apropie de una dintre ele și auzi gemete, șoapte și râsete.

Înnebunită de durere, se repezi la cuierul din hol și-și puse o jachetă, apoi ieși din casă.

Fran se îndreptă spre pădure, căutând un refugiu. Un ciclist o depăși, fluierând o melodie. După câteva minute, Fran se așeză pe iarbă, sub un arbore înalt.

Gândurile i se zbăteau sub tâmple ca niște fluturi ce caută să se apropie de o lampă. Își apăsă cu o mână inima care-i bătea cu putere.

Trebuia să recunoască faptul că realitatea este alta decât cea pe care o bănuia. Evan o înșela

Ce ironie ! își spuse Fran. Dorise să nu se implice sentimental și iată să suferea din cauza geloziei. Dragostea ei pentru Evan era mai puternică decât voința ei.

Peste o jumătate de oră, Fran se înapoie în

casa care ar fi trebuit să fie căminul ei. Căsnicia i se destrămase. Acum era hotărâtă să-l părăsească pe bărbatul care o înşelase.

Când intră în hol, totul era cufundat în liniște. Să fi adormit Evan în braţele Willei, epuizat de amor ?

Pătrunzând în bucătărie, avu surpriza să-l vadă pe soţul ei, examinând nişte hârtii.

— Evan, mai este cafea ?

El îşi înălţă privirile şi spuse pe un ton aspru :

— Vei avea tot ce doreşti. Şi bani şi casă...

Fran deveni palidă la faţă.

— Mă alungi ?

Evan puse stiloul pe masă.

— Aî vrea tu să te alung, dar nu doresc decât să-ţi reamintesc că înţelegerea noastră este încă valabilă. Poţi să ai aventuri, la fel ca şi mine.

— Chiar şi sub acest acoperiş ?

— Nu l-ai adus tu pe Dietmar aici ?

— Nu este nimic între mine şi el.

— Dacă înţeleg bine, continuă Evan pe un ton calm, acum că suntem chit, începi să negi faptul că m-ai înşelat, pentru a mă face pe mine să mă simt singurul vinovat.

— Oh ! Evan, te rog să mă crezi că ţi-am spus adevărul.

— Nu contează ! rosti el, ridicând din umeri. Când ne-am căsătorit, nu ne-am făcut iluzii în privinţa sentimentelor pe care le-am putea avea unul faţă de celălalt. Nu ne-am luat din dragoste şi de atunci, lucrurile nu s-au schimbat.

Evan se aplecă asupra hârtiilor şi începu să scrie cu rapiditate.

— Singurul lucru care mă surprinde este atitudinea lui Müller.

— Îți repet că nu este nimic între noi, insistă Fran, punând mâna pe umărul lui. Evan se smuci, ca și cum atingerea ei l-ar fi dezgustat.

— Am discutat despre tratativele pe care le-ai purtat cu tatăl lui, îl informă ea. Dietmar mi-a destăinuit că a avut o aventură cu Sabina. Bineînțeles că nu te surprinde acest lucru, deoarece o cunoști bine pe Sabina. Este doar una dintre amantele tale, nu ? Am remarcat cât de mult seamănă cu soția ta.

Evan îi aruncă o privire de gheață și Fran se dădu un pas înapoi.

— Am.... am vrut să spun fosta ta soție.

— Pleacă de aici ! îi porunci el. Du-te la amantul tău !

— Dragul meu, se auzi vocea suavă a Willei. Nu te mai certa cu soția ta. Întoarce-te la mine !

Willa își făcu apariția în bucătărie, îmbrăcată într-o rochie roșie, provocatoare.

— Voi divorța de Ken și ne vom înțelege din nou. Oh, doamnă Dowd, trebui să recunoaștem că uneori Evan este nesuferit ! Sunt momente când mânia lui te îngheață, dar atunci când te mângâie, simți... că te topești de fericire.

Willa se apropie de Evan, legănându-și șoldurile cu grație.

Fran nu putu să suporte scena și fugi în camera ei. După ce dădu două telefoane, începu să-și pună lucrurile în valize.

— Unde pleci ? o întrebă Evan din pragul ușii.

— Îți las casa la dispoziție. Nu vreau să te deranjez.

— Eşti palidă, spuse el pe un ton detaşat. Nu trebuia să te măriţi dacă nu poţi respecta înţelegerea dintre noi.

Fran nu răspunse, continuând să-şi facă bagajele.

— Cui i-ai telefonat ?

— Lui Dietmar. Am anulat întâlnirea de azi. Trebuia să mergem cu manechinul la locurile cele mai pitoreşti şi să le alegem pe cele care se potrivesc cu rochiile prezentate. L-am sunat pe fotograful nostru din Londra, pentru a-l anunţa să nu mai vină. Te rog să-i spui doamnei Hemming că nu mai lucrez cu ea. Dacă vrea bani, agenţia „Dowd" poate fi generoasă cu ea, este vorba de fosta soţie a directorului general, nu ?

Evan scrâşni din dinţi şi se apropie de ea. În acel moment, Willa apăru în cameră, într-o rochie superbă.

— Cum arăt ?

Fran îşi închipui fotografia Willei pe coperta revistei de modă şi recunoscu în sinea ei că Evan avusese dreptate : Willa era o adevărată profesionistă.

— Te poţi adapta cu uşurinţă la stilul meu, rosti Fran cu voce calmă. Mă voi gândi la tine dacă voi avea nevoie de un fotomodel.

— Dar... eu am crezut că voi participa astăzi la o şedinţă de fotografiat ! exclamă Willa surprinsă.

Fran se uită la Evan care nu spunea nimic.

— Îmi pare rău, continuă Fran, dar m-am răzgândit.

Willa făcu o mutră bosumflată.

— Am sperat că voi câştiga ceva bani.

— Încă o dată, regret... Evan va putea să te ajute. În definitiv, banii nu sunt o problemă pentru el.

Fran apucă valizele și o porni spre ușă.

— Știi unde locuiește Müller ? o întrebă Evan printre dinți.

Soția lui se opri.

— Unde crezi că mă duc ?

— Nu te-ai grăbi, dacă te-ai duce la el !

Fran înălță din umeri.

— Nu alerg în brațele nimănui.

— Atunci rămâi aici, îi porunci el. Putem să ne înțelegem perfect, respectând înțelegerea noastră.

Fără să spună un cuvânt, Fran părăsi încăperea. Ajunsă la șosea, se opri și puse valizele pe pământ. O mașină se apropie. Fran făcu câțiva pași și ridică mâna, uitând de faptul că se circula pe dreapta în Europa. O lovitură puternică o aruncă într-o parte. Fran se prăbuși pe șosea, pierzându-și cunoștința.

* * *

— Unde voiai să ajungi ?

Cuvintele abia se auzeau, ca și cum ea ar fi fost izolată printr-un perete de cel care-i vorbise.

Uitându-se în jur, își dădu seama că se afla în patul din camera ei.

Puțin câte puțin, memoria îi reveni.

— La Frankfurt. La aeroport.

Fran simțea dureri în tot corpul.

— Îmi pare rău, dar nu sunt neîndemânatică. De obicei, nu mi se întâmplă nici un accident.

— Ai uitat de cel de la cabană ?

Tânăra scoase un geamăt.

— Unde este... doamna Hemming ?

— Departe de aici, la hotel.

— Este mai bine așa. Vei putea să mă înșeli mai ușor.

Șoldul o durea foarte tare. Închise ochii, cuprinsă de un sentiment de neputință. Willa reapăruse în viața lui Evan cu scopul vădit de a-l determina să o ia din nou de soție.

— Nu scap de sarcasmele tale nici când ești accidentată, remarcă Evan, mângâindu-i brațul. Soția lui gemu încet.

— Mă doare. Oh, ce mi s-a întâmplat ?

— Ai avut noroc. Puțin a lipsit să mori. Din fericire, nu ai decât câteva lovituri fără importanță. Durerile provin de la vânătăile de pe picioare și brațe. Doctorul te-a examinat și mi-a spus că ai nevoie de odihnă.

Fran încercă să sucâdă.

— Nu am nimic grav ?

— Nu. Vrei să faci baie ?

Fran dădu din cap și se ridică în capul oaselor, descoperind că este complet goală.

— Cine m-a dezbrăcat ? se interesă speriată.

— Eu, bineînțeles. Nu sunt soțul tău legal ?

Evan se duse la baie și deschise robinetele, apoi se întoarse în cameră și dădu deoparte cuvertura patului.

— Nu, nu mai vreau... se împotrivi Fran.

Fără s-o asculte, el o luă în brațe sărutând-o tandru pe gât.

— Evan ! murmură Fran, nu există nimic în-

tre mine și Dietmar. Vreau să știu totuși, dacă sunt liberă să fac ce vreau.

Gândul că Willa era amanta lui o scotea din sărite.

— Dacă tu ai dreptul la aventuri, eu pot să-mi găsesc un prieten ? insistă ea.

Ochii lui Evan îi aruncau fulgere mânioase.

— Te sfătuiesc să nu mă provoci, atâta timp cât ești în brațele mele.

După ce o așeză în cadă, Evan luă buretele și începu să-i frece trupul.

— Pot să mă spăl și singură, protestă ea, înroșindu-se.

Fără să răspundă, el continuă s-o spele pe șolduri, pe spate și pe piept. Sfârcurile sânilor ei se întăriră și Evan nu rezistă tentației de a-i săruta.

Soția lui gemu de plăcere și el o sărută pe gură, apoi o spălă pe gât și pe spate.

— Evan, ajunge.

El o privea surâzând. Chipul lui exprima o dorință puternică. Fran era copleșită de emoții. Atingerea lui o paraliza.

Evan o ajută să iasă din cadă și o înfășură într-un prosop mare pe care-l luă de pe calorifer.

— Unde este halatul tău ? o întrebă el pe un ton sec.

Fran înțelese că el o dorește numai sexual, fără să aibă nici un sentiment mai profund. Tânăra scoase un oftat pe când soțul ei îi punea halatul pe umeri.

* * *

Când se trezi, a doua zi în zori, obrajii ei erau scăldaţi în lacrimi. Evan intră în dormitor. Cearcănele de la ochi dovedeau că petrecuse o noapte albă.

— Ce s-a întâmplat ? M-ai strigat ?

— Îmi pare rău, răspunse Fran, ştergându-şi obrajii cu cearşaful. Am visat, asta-i tot. N-am nevoie de nimic. Lasă-mă singură !

Câteva minute mai târziu, el se strecură lângă soţia sa. Evan era gol şi începu să o mângâie, după ce-i scoase cămaşa de noapte. Fran se înfioră la contactul degetelor lui.

— Nu, şopti ea. Mă doare.

— Voi fi blând, draga mea.

El o dezmierdă pe sâni şi o sărută tandru pe gură. Fran îşi petrecu mâinile prin părul celui pe care-l iubea cu pasiune.

Nimic n-o împiedica să i se dăruiască, bucuroasă că el o doreşte din nou cu atâta ardoare.

Explozia de fericire şi de extaz o copleşi pe Fran care adormi imediat.

Când deschise ochii, soarele îşi trimitea razele în cameră. Evan era alături de ea. Instinctiv el o atrase cu braţul, într-un gest posesiv.

— Eşti a mea, murmură el în somn. Nu mă vei părăsi niciodată.

Evan visa şi-i vorbea, dar nu-i pronunţa numele. Fran suspină, gândindu-se că el se adresase Willei.

De ce nu reuşise să rămână indiferentă faţă de el ? Acceptase fără împotrivire o căsnicie lipsită de căldură sufletească : acum, trebuia să asiste la aventurile soţului ei. Nu, nu putea tolera asta.

Lacrimile îi țâșniră din ochi, amare și de nestăvilit. Fran își dădu seama că ființa ei generoasă și caldă nu se va împlini decât într-o iubire sinceră.

Evan se întoarse și-i cuprinse fața în mâini, forțând-o să-l privească în ochi.

— Plângi că m-ai văzut pe mine și nu pe bărbatul pe care îl dorești ? o întrebă el sarcastic.

Fran nu putea să-i destăinuie dragostea ei, de teamă că o va alunga pentru totdeauna din viața lui. Suferința ei era sporită de certitudinea că el se însurase numai pentru a-și satisface simțurile.

Evan se ridică imediat din pat și se duse la baie, apoi reveni, anunțând-o pe soția sa :

— Plec.

— Unde ? se alarmă Fran.

— La New York, într-o călătorie de afaceri. Este o veste bună, nu ? Vei putea fi liberă, așa cum dorești.

— Liberă pentru cine ? șopti ea înspăimântată.

— Pentru cel de care ți-e dor. Lacrimile pe care le-ai vărsat mi-au demonstrat că tânjești după alt bărbat. Profită de absența mea. Te poți iubi în voia inimii cu amantul tău.

— Evan, eu... Când te întorci ?

— Nu știu și nici nu vreau să-ți spun. Vei fi ocupată cu bărbatul visurilor tale. Îți reamintesc că, indiferent de aventurile tale, nu ne vom despărți.

Evan se apropie de ușă cu pași grăbiți.

— Evan ! îl strigă soția sa. Nu mă gândesc la nici un bărbat. Tu...

„Tu eşti cel pe care-l iubesc", ar fi vrut ea să spună în gura mare, dar el i-ar fi râs în nas la această mărturisire.

— Dacă ai nevoie de bani, poţi folosi contul meu din bancă.

— Oh ! Evan... suspină Fran, întinzând buzele către el.

Evan se opri în pragul uşii şi-şi întoarse capul pentru câteva clipe.

— Francesca, remarcă el cu cinism, poftele tale trupeşti sunt într-adevăr nesăţioase. Ai puţină răbdare, amantul tău îţi va potoli curând focul din trup.

— Nu am pe nimeni în fară de tine ! se tângui ea.

Evan închise uşa în urma lui, lăsând-o singură. O tristeţe copleşitoare o cuprinse pe Fran. Ce putea face în timpul cât iubitul ei era absent ?

Brusc, uşa de la intrare se deschise. Evan se întorsese ! Aşadar, se prefăcuse că o părăseşte. Inima ei tresări de bucurie.

— Dragul meu, unde eşti ? se auzi o voce feminină. M-ai chemat să te văd ! Unde eşti ?

* * *

Silueta graţioasă a Willei irumpse în cameră:

— Oh ! Doamnă Dowd ! exclamă musafira. Unde este Evan ? Am primit un telefon de la el să stau aici două zile, pentru a avea grijă de cineva. Nu am primit nici o explicaţie, dar am bănuit că este vorba de el. Ştii cât de pretenţios este, adăugă Willa surâzând, doar ai trăit cu el !

„Evan s-a gândit la mine, își spuse Fran emoționată, numai că alegerea Willei nu părea potrivită. O chemase pe fosta lui soție să o supravegheze ? Dorea să aibă probe pentru a fi prezentate la procesul de divorț ? Dacă Fran ar fi prinsă în flagrant delict de infidelitate, Evan ar obține câștig de cauză și ar fi liber să se însoare din nou cu Willa.

— Soțul meu a plecat în Statele Unite, o anunță Fran pe Willa, punându-și halatul de casă.

— Cum ? A plecat fără să mă prevină ? Nu-i adevărat !

Fran dădu din umeri.

— N-a menționat nimic în legătură cu mine ? o întrebă Willa. Are de gând să-mi găsească de lucru în America ?

Ochii musafirei începură să strălucească. Willa era convinsă că Evan îi va deschide porțile unei cariere rapide, de cealaltă parte a Atlanticului. „Cum poate să se iluzioneze din nimic ?“ se miră Fran. Willa răstălmăcise gestul lui Evan în favoarea sa, inventând situații capabile să-i satisfacă vanitatea.

— Soțul meu nu mi-a spus nimic în privința ta, zise Fran pe un ton rece.

Willa refuză să-i dea crezare, imaginându-și fotografia ei pe coperțile celor mai renumite reviste de modă americane.

— Ce adresă a lăsat ? se interesă ea.

— Regret că te dezamăgesc, dar nu știu la ce hotel va sta. Evan mi-a spus că pleacă la New York, atâta tot.

Willa pocni din degete, ca și cum ar fi găsit răspunsul la întrebarea care o chinuia.

— Știu la ce hotel locuiește ! exclamă ea bucuroasă. Am stat acolo când am călătorit în America. Plec imediat. Sper să-ți revii după accident. Nu trebuia să te lași lovită de o mașină pentru a mă chema la tine.

Fran simți că-i sare mustarul.

— Crezi că mi-aș fi riscat viața pentru a-mi atrage simpatia ta ?

— Ai suferit mult când ai constatat că am dormit aici. Degeaba te ascunzi de mine, îți cunosc secretul. Îmi pare rău, dar l-ai pierdut pe Evan. Îl voi face să se întoarcă la mine.

— Vei reuși doar să te culci cu el, replică Fran calmă Niciodată Evan nu se va despărți de mine. Am căzut de acord cu el că fiecare dintre noi poate să aibă oricâte aventuri, cu condiția ca ele să fie discrete.

Willa avu un surâs batjocoritor.

— Nu-ți fă iluzii degeaba, îl cunosc pe Evan mai bine decât tine.

Fran reuși cu greu să-și stăpânească nervii. Uitându-se la pendula din perete îi veni o idee pentru a scăpa de Willa.

— Dacă te grăbești, ai șansa să prinzi avionul în care este Evan !

Spre surprinderea ei, sfatul ironic avu un efect contrar și ochii Willei se luminară de o bucurie neașteptată.

— Ai dreptate. Mulțumesc pentru indicații. Nu ești chiar lipsită de spirit. În orice caz, nu am nici o ezitare în ceea ce privește relația mea cu

Evan. Îmi pare rău că-ți voi răpi soțul, doamnă Dowd ! Adio !

Willa se îndreptă spre ușă, unduindu-și șoldurile. Peste câteva clipe, ușa de la intrare se trânti cu zgomot. Fran respiră ușurată.

CAPITOLUL IX

„Nu pot să mai rămân aici!" își spuse Fran, luând hotărârea să se întoarcă în Anglia. După ce făcu un duș, se îmbrăcă și telefonă la aeroport, reținând un loc la avionul de Londra din aceeași după-amiază.

Liniștită în privința plecării, formă numărul lui Dietmar.

— Bună ziua! exclamă el bucuros că aude vocea ei. Ești gata să mergem cu manechinul tău, în cele mai pitorești locuri?

— Îți mulțumesc mult, dar am anulat totul.

Fran îi relată despre accidentul suferit, asigurându-l că este în afară de orice pericol. Dietmar o întrebă cu ce ar putea s-o ajute.

— Soțul meu a plecat în Statele Unite și vreau să mă întorc în Anglia.

— Îmi pare rău că pleci. Vrei să te duc la aeroportul din Frankfurt? Știu că nu ai mașină și-mi face plăcere să te revăd.

— Ești foarte drăguț, Dietmar.

— Te invit să luăm masa împreună, înainte de a ne îndrepta spre aeroport.

Încântată că nu rămâne singură, Fran acceptă invitația fără să ezite.

— Vin să te iau pe la ora unu. Îți faci bagajele până atunci ?

— Da. Te aștept.

* * *

Fran își petrecu dimineața punându-și lucrurile în valize și aranjând apartamentul. Tristețea o învălui la gândul că nu se va reîntoarce pe aceste meleaguri pitorești, deoarece era sigură că divorțul va fi inevitabil. Nu putea accepta ca bărbatul pe care-l iubea să aibă o amantă. Sentimentele ei erau adânci și sincere. Singura părere de rău era faptul că nu-l va putea uita pe Evan, chiar dacă se va despărți de el.

Dietmar îi vorbi despre dragostea pe care i-o purta Sabinei. Aflată într-un restaurant elegant, Fran aprecie preparatele culinare alese de interlocutorul ei.

Dacă Evan ar auzi ce discuta Dietmar, ar fi convins că doar prietenia o lega de acest tânăr. Sabina se răzgândise și revenise la sentimente mai bune față de Dietmar. Cei doi erau pe punctul să se logodească și se gândeau deja să fixeze ziua nunții.

— Am o rugăminte : să-l anunți pe soțul meu ce ai hotărât cu Sabina.

Fran se bucura că Dietmar o ajuta să-i dovedească soțului ei că este nevinovată.

— Cu multă plăcere, se oferi Dietmar, puțin mirat de cuvintele lui Fran.

„Ce caracter frumos are, se gândi Fran. Nu bănuiește sărmanul, ce relație a existat între Evan și Sabina !"

La aeroport, Dietmar își luă rămas-bun de la Fran, sărutând-o pe obraz.

— Sunt încântat că te-am cunoscut ! îi spuse el. De obicei sunt timid, dar nu mă pot abține să-ți mărturisesc cât de minunată ești. Sunt sigur că Evan nu se va supăra că te-am adus la aeroport.

Fran surâse, deoarece știa cât de gelos se arătase soțul ei față de Dietmar.

Câteva minute mai târziu, prin hubloul aviorului tânăra admira peisajul minunat oferit de valea Rinului. Fluviul se zărea ca un șarpe străbătând câmpia însorită și înverzită. Fran își reaminti momentele plăcute petrecute alături de Evan în timpul scurtei lor șederi în Germania. Vizitaseră orașe pitorești și case cocoțate în vârful dealurilor, se plimbaseră pe străduțele cu piatră cubică și se opriseră în piețele în care evoluau artiștii pe o estradă de lemn. Simțea și acum gustul savuros al prăjiturilor pe care le mâncaseră, așezați pe terasele cafenelelor.

Evan fusese atât de cald și de atent cu ea, sărutând-o cu orice ocazie...

Fran scoase un oftat adânc : clipele minunate trecuseră repede, înlocuite de o tristețe fără leac.

— Puneți-vă centurile de siguranță, se auzi vocea pilotului. În curând vom ateriza.

Fran tresări și privi prin hublou : la picioarele sale se întindea Londra.

*
* *

A doua zi dimineața, telefonul sună insistent. Fran ridică receptorul.

— Alo ? Cine e la aparat ? Ralph ? Da, tocmai

m-am întors din Germania. Evan este în Statele Unite. Ai ghicit că este plecat ?

Fran nu se simțea bine în casa lui Evan. Dorința ei era să plece cât mai curând de acolo. Trebuia să se obișnuiască să trăiască departe de el.

— Fratele meu vitreg, îi explică Ralph, m-a rugat să iau avionul de Frankfurt pentru a continua tratativele cu familia Müller. Evan mi-a spus că te afli în Germania, dar am vrut să verific dacă te-ai întors la Londra, fiindcă nu doresc să te întâlnesc fără consimțământul soțului tău.

— Mă bucur că mi-ai telefonat. Am avut un accident de mașină, dar fără urmări. Acum mă simt bine. Ralph, am o rugăminte. Pot să locuiesc câteva zile la tine ?

Fran era nerăbdătoare să audă răspunsul lui Ralph, deoarece consimțământul lui ar fi ajutat-o să evite cearta cu Evan, la întoarcerea acestuia de la New York.

— De ce vrei să părăsești casa lui Evan ? La urma urmei, este domiciliul tău, nu ?

— Eu... este dificil să-ți explic, Ralph.

— Te-ai certat cu Evan ? se miră Ralph. Sper că de data asta fratele meu vitreg va reuși să evite divorțul !

— Dacă te deranjez...

— Nu mă deranjezi deloc, o întrerupse Ralph. Apartamentul meu îți stă la dispoziție cât timp voi fi în Germania. Lipsesc în jur de două săptămâni. Îți voi lăsa o cheie.

— Mâine dimineață voi fi la tine, se bucură Fran.

* * *

Fran se plimbă prin casă, neputând sta liniştită. În lipsa lui Evan, totul i se părea străin. Nici nu era de mirare, deoarece casa nu-i aparţinea. Nici Evan nu mai era al ei, din moment ce o înşela cu alte femei.

După-amiază, telefonul sună din nou. Fran ridică receptorul cu teama în suflet. Oare ce veste tristă va auzi?

— Alo, aici Fran.

— Cine? se auzi un glas care semăna mult cu al lui Evan.

— Eu... eu sunt, Francesca.

— Ah! Unde este Evan? Lionel la aparat.

— Bună seara. Soţul meu este în Statele Unite.

— De ce nu l-ai însoţit în călătorie? se miră tatăl lui Evan. De fapt, nu mă aşteptam să vă găsesc acasă. Credeam că sunteţi în Germania. Am vrut să verific dacă v-aţi întors la Londra.

— Evan a trebuit să plece de urgenţă, îi explică Fran. Ralph îl va înlocui. Eu m-am întors... căci am de lucru.

— Înţeleg. Mă bucur că te aud. Apropo, de ce nu-mi spui tată?

Fran rămase mută de uimire. Cum ar putea să-i spună tată, din moment ce căsnicia ei începuse să se destrame?

— Mai târziu, acum nu pot, răspunse Fran încurcată.

— Oh, este atât de uşor. Am impresia că s-a întâmplat ceva cu voi. Bănuiesc că ţie şi fiului meu

vă lipsește lucrul cel mai important în căsnicie. Știi la ce mă refer, nu ?

Era evident că socrul ei avea multă intuiție, mai multă decât Evan. Într-o clipă, Lionel înțelesese că nora lui avea o problemă. Ce om de treabă ! se gândi tânăra, înduioșată. Ce păcat că Evan nu-l moștenise pe tatăl lui !

— Bineînțeles, dragostea ! răspunse Fran. Recunosc că am nevoie de iubire.

Sinceritatea cu care își dezvăluise secretul inimii o uluia pe Fran. Chinul care-i măcina sufletul își găsise alinare.

— Ai jurat să nu te îndrăgostești de nimeni, îi aminti socrul ei.

— Sunt nevoită să recunosc că viața mi-a dat o lecție aspră.

— Îți apreciez sinceritatea, zise Lionel cu o voce schimbată. Am remarcat că-l iubești pe fiul meu, deși nu ai lăsat să se vadă acest lucru. Nici Evan n-a observat că ții la el. Expresia de pe chipul tău m-a liniștit în privința sentimentelor pe care le ai față de fiul meu.

— Am fost naivă, îi destăinui Fran. Am sperat să fiu rece și calculată, dar nu-mi cunoșteam intensitatea sentimentelor.

— Ești hotărâtă să-i mărturisești lui Evan adevărul ?

— Nu, deoarece nu m-ar crede, punând totul pe seama ultimelor incidente din căsnicia noastră.

Lionel izbucni în hohote de râs, înveselit de stângăcia nurorii sale.

— Așadar, Evan este la New York. Când se întoarce ?

— Nu știu. Fosta lui soție l-a însoțit.

Lionel păstră un moment de tăcere, apoi întrebă :

— Ești sigură ?

— Absolut sigură.

Fran îi povesti ce hotărâre luase Willa, iar socrul ei scoase un oftat, apoi îi spuse la revedere și închise telefonul.

* * *

A doua zi dimineața, Fran luă un taxi, îndreptându-se către locuința lui Ralph. După ce bătu la ușă, intră în apartament. O muzică discretă se auzea din salon.

— Avionul meu va decola după-amiază, îi explică Ralph. Te rog să te simți ca la tine acasă.

Surâsul lui cald și amabil demonstra că Ralph nu era supărat pe ea, din cauză că se măritase cu Evan.

— Nu vreau să fiu indiscret, continuă el, dar nu pot să nu-mi exprim surpriza de a te vedea aici.

Fran se interesă de camera pe care i-o rezervase.

— Vei sta în dormitorul meu. Cealaltă încăpere este prea mică.

Tânăra zâmbi observând dezordinea care domnea în odaie. Hainele lui Ralph erau împrăștiate peste tot : pe jos, pe fotolii și atârnau chiar de ușa deschisă a șifonierului.

Pe când Fran aranja lucrurile lui Ralph și

schimba cearşafurile, telefonul de la capul patului sună insistent.

— Ridică receptorul, se auzi vocea lui Ralph. Vin imediat.

Fran îşi duse receptorul la ureche.

— Alo, Ralph ?

Tânăra recunoscu imediat vocea de la telefon.

— Ralph soseşte peste câteva clipe. Lionel, aşteaptă, te rog.

Brusc, Fran avu senzaţia că pământul îi fuge de sub picioare, dându-şi seama că făcuse o confuzie : nu era glasul socrului ei, ci al lui Evan !

— Eşti ipocrită şi desfrânată !

Cuvintele lui Evan îi îngheţară inima. Soţul ei trânti receptorul în furcă. Fran rămase fără grai.

*
* *

În zilele următoare, ea se consacră treburilor de la revistă. Ralph îi telefonă din Germania, interesându-se dacă se simte bine în casa lui.

Evan îi interzisese categoric să-l vadă pe fratele lui vitreg şi acum o acuzase de desfrâu. Care ar fi fost reacţia soţului ei dacă ar fi preferat să locuiască la Dietmar Müller ? Probabil că nu va afla niciodată acest lucru.

În orice caz, Evan avea motive serioase de a nu renunţa la Willa. Fran recunoscu că trebuia să respecte înţelegerea dintre ei : fiecare poate avea oricâte aventuri, dar căsnicia lor trebuia să dureze. Suferinţa ei era imensă căci singurul bărbat pe care-l dorea era Evan.

„Acest lucru mă face să mă gândesc la mama!" constată Fran cu amărăciune. Cât de mult greşise, crezând că va putea să-şi domine sentimentele. Emoţiile nu pot fi controlate, iar chinul sufletesc sporeşte atunci când speranţele de iubire sunt spulberate.

Într-una din zile, două scrisori sosiră pe adresa ei de la birou. Recunoscând scrisul mamei sale de pe plic, Fran se grăbi să citească scrisoarea.

*
* *

„Draga mea Fran, te rog să mă ierţi că nu ţi-am scris de atâta vreme. Vreau să te felicit pentru că te-ai măritat. Tatăl tău şi cu mine — cuvintele acestea erau subliniate — îţi urăm multă fericire. Îţi dau o veste minunată : m-am împăcat cu tatăl tău."

Fran surâse încântată.

„Ne-am dat seama că nu putem trăi separaţi! Am avut multe certuri, dar acum sperăm să ne înţelegem bine. Ne-am întors la casa în care te-ai născut. Scumpa mea, abia aşteptăm să-l cunoaştem pe soţul tău. Sunt sigură că ţi-ai ales un om minunat care te va face fericită. Dragostea este lucrul cel mai important de pe pământ! Este pentru prima dată când îţi fac această mărturisire. Nu te aşteptai să fiu atât de romantică, nu-i aşa ?

Te sărută cu drag tatăl şi mama ta."

Fran vărsă câteva lacrimi de bucurie. Amintirile plăcute din copilărie îi reveniră în minte. Gândindu-se la eşecul căsătoriei sale, fu cuprinsă de o imensă tristeţe.

A doua scrisoare conţinea un scurt mesaj :

„Fran, trebuie să vorbim serios. Peste trei zile vii la cabana familiei Dowd. E.D."

Cu mâna tremurândă, Fran se uită la data menţionată în scrisoare. Evan îi trimisese plicul cu o zi în urmă. Îi rămâneau două zile pentru a-şi face bagajul şi a-şi rezerva un loc la avionul care o va duce în Elveţia.

După cuvintele aspre rostite la telefon, Evan avea de gând să o anunţe de ruptura definitivă a căsniciei. Fran, imaginându-şi întrevederea cu soţul ei, tresări.

CAPITOLUL X

În timpul călătoriei, Fran încercă să ghicească motivul pentru care Evan îi dăduse întâlnire la cabană. Oricum, faptul că el dorise să o revadă constituia o speranță neașteptată.

Deschizând ușa cabanei, tânăra constată că Evan nu sosise încă. O liniște adâncă domnea în camerele spațioase cu ferestre mari.

Un val de nostalgie o cuprinse la vederea patului în care dormise pentru prima dată cu soțul ei. Acum Evan devenise distant și era pe punctul să o părăsească. Aceasta era știrea pe care i-o va da ?

Fran se apropie de fereastră. Peisajul era încântător. Zăpada se topise, făcând loc ierbii verzi. Cerul era senin, iar soarele strălucea puternic. Pe crestele munților petele de nea aminteau de iarna care trecuse.

Privirea tinerei fu atrasă de silueta familiară a lui Evan care se îndrepta spre cabană. El mergea cu capul plecat ca și cum și-ar fi pierdut entuziasmul obișnuit.

Cu inima strânsă, Fran se uită în oglindă : pantalonii de culoare albă și bluza roz îi veneau de minune. Cât de mult ar fi vrut să iasă în întâmpi-

narea bărbatului pe care-l iubea ! Din păcate, genunchii i se înmuiaseră și tânăra rămase nemișcată, așteptând îngrijorată sosirea lui Evan.

Ușa se deschise cu zgomot ; Fran își duse mâinile la piept, într-un gest de apărare.

— Ce cauți aici ? o întrebă Evan cu voce aspră.

Fran nu fu în stare să deschidă gura.

— Te deranjez din nou ? Pe cine așteptai ? A, nu-i greu de ghicit : pe fratele meu vitreg, nu-i așa ? Ți-ai petrecut toate nopțile cu el, de când am plecat în America !

Fran clătină din cap.

— Greșești, Evan !

El își scoase haina, uitându-se mânios la soția sa.

— Nu tu mi-ai răspuns la telefonul din apartamentul lui Ralph ? Ce căutai acolo ?

Evan se apropie amenințător de ea.

— Chiar dacă nu mă crezi, te asigur că tocmai atunci intrasem în apartamentul lui Ralph, răspunse ea înspăimântată.

— Ai uitat să-mi spui că ești obosită din cauza nopților petrecute cu el !

— Nu-i adevărat !

— Te-a chemat Ralph ?

— Nu... eu l-am rugat să mă găzduiască, în timpul absenței sale.

— Nu încerca să mă prostești. Ai una din cele mai frumoase case din Londra. De ce ai vrut să stai la Ralph ? Mărturisește că ai dorit să stai cu fratele meu vitreg !

— Nu-i adevărat ! țipă ea, incapabilă să-i dez-

văluie faptul că-i era frică. Singurul motiv care o împinsese la rugămintea adresată lui Ralph fusese speranța că nu va trebui să dea ochii cu Evan.

— Mă simt străină în casa ta, îi explică Fran. N-am vrut să te împiedic să vii cu amantele tale.

Evan îi cuprinse capul cu mâinile, uitându-se în ochii ei îngroziți.

— Prezența mea este o piedică în calea ta ? Te codești să-i primești pe amanții tăi, dacă știi că voi veni acasă ? Pe Dietmar l-ai adus în casa mea din Germania ! Care sunt ceilalți amanți ?

— La cine te referi ?

— La Mike, la Andy și la Dove. Nu-i cunoști ?

— De... de unde știi numele lor ?

Cuvintele ei erau confirmarea că bănuielile lui Evan fuseseră întemeiate. Soțul ei făcu un pas înapoi, privind-o cu dezgust.

— N-a fost dificil să aflu numele celor cu care ai vorbit la reuniunea organizată de agenția „Dowd" ! Acum nu mai am nici o îndoială în privința ta. Ești gata să te culci cu toți bărbații, chiar dacă țintești numai la cuceriri profitabile !

— Ai fost la reuniune ? se miră Fran. Am avut impresia că o întâlnire importantă te-a obligat să părăsești întrunirea în ajunul sosirii mele !

— Așa e, am avut întâlnire cu tine la cabană.

— Îmi amintesc că te-am găsit aici.

— Am ajuns înaintea ta, fiindcă am plecat mai devreme și, în plus, am folosit mașina personală.

— Dacă știai că sunt o stricată, de ce te-ai însurat cu mine ?

— Trebuia să mă însor pentru a deveni o persoană respectabilă, așa cum i se cade unui director

general. Din moment ce nu ai pretenții sentimentale, am considerat că pot face o căsătorie onorabilă.

— Nu mi-am imaginat că ai o fire atât de rece și de calculată.

— Cam târziu ți-ai dat seama de firea mea, zise Evan pe un ton sarcastic. Nu mai am nimic de adăugat.

— De ce m-ai chemat aici ?

— Eu nu te-am invitat la cabană. După conversația telefonică, numai să te văd nu-mi ardea !

— Mi-ai trimis totuși o scrisoare, insistă Fran.

El o privi bănuitor.

— Arată-mi scrisoarea.

— N-o am la mine.

Brusc, Fran își aminti că plicul nu avusese timbru. Tulburată de mesajul primit, nu mai dăduse atenție acestui amănunt.

— Am fost atât de bucuroasă de ceea ce am citit, încât nu am examinat plicul. Acum îmi dau seama că nu puteam primi așa de repede o scrisoare de la New York.

— Ce speranțe ți-ai făcut ? Ai crezut că ne vom împăca ? Sărmana de tine, ce naivă ești ! Află că nu te mai doresc.

Cuvintele lui o rănirâ adânc și se clătină pe picioare.

— Când vine el ? o întrebă Evan, îndreptându-se spre dormitor.

— La cine te referi ? Nu aștept pe nimeni, oftă Fran.

— Nu te cred. Mă minți cu nerușinare. Ai scornit povestea cu scrisoarea...

— Scrisoarea există! îl întrerupse ea. Nu știu cine a trimis-o, dar pot să-ți-o arăt.

Evan ridică din umeri și urcă scara.

*
* *

Fran își pieptăna părul când soțul ei apăru în pragul ușii.

— Dacă înțeleg bine, începu el pe un ton batjocoritor, în lipsă de amanți, te aranjezi pentru mine. În acest caz, porumbița mea, strădania ta nu este zadarnică.

Evan se apropie și-și puse mâinile pe umerii ei.

— Nu văd de ce trebuie să mă lipsesc de favorurile pe care le acorzi cu atâta dărnicie altor bărbați, continuă el cu o voce de gheață. Vreau să te am în acest moment. Dezbracă-te, sau îți scot eu hainele.

Fran făcu doi pași înapoi și se supuse dorinței soțului ei.

— Ți-e teamă ? o întrebă el ironic, urmărind mișcările ei așa cum o fiară își pândește prada.

Când Fran rămase în pielea goală, el se grăbi să-și lepede cămașa și pantalonii.

— Ochii tăi au o strălucire extraordinară când te îmbrățișez, remarcă Evan, privind-o doritor.

Fran se lăsă mângâiată fără să zică nici o vorbă.

— Aș putea crede că ești îndrăgostită, adăugă el surâzând. Noroc că știu ce fire ai !

Evan o posedă cu furie. Când el se lungi lângă ea, obrajii lui Fran erau scăldați în lacrimi. Fără să-i pese de suferința soției sale, Evan se duse la

baie. Fran se ghemui în pat ca un animal rănit. Evan nu fredona nici o melodie. Johnny Black dispăruse pentru totdeauna.

După masa de prânz, cei doi stăteau pe terasă sorbind din ceștile de cafea. Evan se purta rece cu Fran care se gândea că de-abia acum începea calvarul pentru ea.

„Ce trist este să trăiești fără dragoste și fără sentimente !“ își spuse ea cu amărăciune.

Evan își întinse picioarele și zise, căscând :

— Vreau să mă plimb puțin, înainte de a lucra.

— Singur ?

El îi aruncă o privire ironică.

— Nu, cu niște prieteni.

— Ah ! oftă ea.

Evan se ridică și se duse în dormitor. Peste câteva minute se întoarse îmbrăcat gros.

— Lipsești... mult timp ? îl întrebă Fran, tremurând din tot corpul.

— Vrei să știi câte ore ai la dispoziție pentru a-l primi pe amantul tău ?

Fran nu mai rezistă torturii și izbucni :

— Evan, nu am pe nimeni în afară de tine ! Amanții mei nu există decât în închipuirea ta. Nu vrei să recunoști acest lucru pentru a fi liber să cucerești femeile care-ți plac ! Nu te voi împiedica să ai amante ! Poți să le aduci aici, dacă vrei ! Eu plec !

— Unde ? o întrebă el nepăsător.

— Nu știu încotro să-mi îndrept pașii. Vreau să rup lanțurile care mă țin legată de tine !

Fran îl privea dezamăgită, dar Evan părea de piatră.

— Nu vreau să mai fiu nevasta ta !

— Ai fost de acord cu condițiile căsniciei noastre, replică el cu voce gravă. Am dreptul să am aventuri, la fel ca tine. Du-te la amantul tău, dar amintește-ți că vei rămâne mereu doamna Dowd.

Evan se răsuci pe călcâie și părăsi cabana, trântind ușa în urma lui.

*
* * *

Străzile erau însufleţite când Fran se hotărî să se plimbe. Soarele își revărsa razele calde, iar turiștii admirau florile multicolore de la balcoanele caselor.

Fran intră în câteva magazine, pierdută în gândurile ei triste. La un moment dat auzi o voce gravă pe care ar fi recunoscut-o dintr-o mie. Râsul unei femei o făcu să-și încetinească pasul. Perechea de turişti vorbea într-o limbă necunoscută, probabil franceză.

Fran se uită într-o vitrină și remarcă silueta impunătoare a soțului ei, alături de o femeie înaltă, blondă, elegantă și zveltă. Willa !

Asadar. Evan o adusese aici pe fosta lui soție ! Se uită îndelung în urma lor. Perechea părea fericită și destinsă.

Disperată, Fran traversă strada, întrebându-se încotro ar putea să-și îndrepte pașii. Evan era definitiv în brațele Willei.

Ridicându-și privirile, Fran zări pancarta care anunța plecările telefericului. O idee îi veni în minte. Ce-ar fi să urce în vârful muntelui ? După

ce cumpără un bilet, se urcă în cabina care o purtă cu rapiditate spre înălțimi. Fran admiră peisajul care se desfășura în fața ochilor ei. Florile de munte aveau culori vii. Ici și colo, cabanele răsăreau dintre brazi, părând niște căsuțe de păpuși.

pe culmea muntelui, Fran se dădu jos din cabină, dar nu calculă bine distanța până la pământ și căzu în genunchi. Un bărbat o ajută să se ridice și o întrebă dacă e rănită. Ea răspunse că nu e nimic grav și-i mulțumi pentru ajutor.

Lângă o cafenea se găsea o prăvălie cu suveniruri pentru turiști. Fran intră și cumpără pansamente pentru articulațiile ei suferinde.

Simțindu-se mai bine, se așeză la o masă de pe terasa cafenelei și comandă o ceașcă de ciocolată fierbinte. Durerile de la genunchi îi reveniră și făcu câțiva pași pentru a se dezmorți.

De sus, valea părea mică, iar casele se vedeau ca niște cuburi colorate.

Fran se gândea că făcuse o greșeală măritându-se fără să pretindă dragoste din partea soțului ei! Dorise să fie liberă și iată că libertatea se întorsese împotriva ei. Nu știuse să-și analizeze sentimentele, lăsându-se păcălită de o aparentă liniște sufletească.

Fran scoase un oftat adânc. Problema ei nu avea nici o soluție. Îl iubea pe Evan, dar nu-i putea cere să o iubească.

După ce mâncă un corn, privi harta turistică desenată pe o pancartă, în apropierea telefericului. Amurgul desena umbre la poalele muntelui. Tânăra observă că există o cărare care șerpuia până în vale și se hotărî să coboare pe jos. Va putea ast-

fel să ajungă mai târziu la cabană, evitând o discuţie furtunoasă cu Evan, în prezenţa fostei lui soţii.

Cărarea şerpuia printre brazii care tremurau sub adierea vântului. Aerul era tare şi Fran se opri de mai multe ori pentru a admira panorama vastă care se oferea privirilor sale.

Se înserase şi frigul începuse să se facă simţit. Genunchii începură să o doară şi scoase un suspin. Ridicând ochii, observă că era departe de platforma de sosire a telefericului. Obosită, se aşează pe iarbă, neliniştită că nimeni nu ştie unde este. Lungindu-se pe spate, închise ochii, gândindu-se la situaţia dificilă în care se găsea.

*
* *

Când se trezi, întunericul se lăsase deja. Fran se ridică de la pământ, cu inima cât un purice. Epuizarea fizică şi emoţiile prin care trecuse o făcuseră să aţipească.

Brusc, i se păru că aude nişte strigăte. Era o iluzie ? Cine ar putea să se aventureze pe munte, la o oră aşa târzie ?

Ciulindu-şi urechile, Fran distinse o voce.

— Francesca ! Fran-ces-ca !

Un singur om o striga astfel. Tânăra aşteptă ca Evan să se apropie, incapabilă să scoată vreun sunet. Dacă el nu o va găsi, va muri de frig.

Francesca începu să plângă în tăcere. Deodată, nişte braţe puternice o îmbrăţişară strâns.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă soţul ei.

— Cum... cum m-ai găsit ? se bâlbâi ea.

— Am luat legătura cu cei de la teleferic și de la cafeneaua din vârful muntelui și m-am repezit să te caut. Am bănuit să ai luat-o pe cărare. Ești cea mai imprevizibilă femeie pe care am întâlnit-o în viața mea !

Evan scoase din rucsac un termos și turnă cafea în paharul de plastic.

— Cunosc acești munți ca pe buzunarul meu, continuă el. Ai trecut printr-o mare primejdie, aventurându-te la ora asta în pădure. Nici măcar nu ești îmbrăcată pentru a suporta frigul nopții.

— Pe hartă mi s-a părut că drumul este ușor de parcurs.

— Așa e, cu condiția să fie lumină !

Evan se aplecă și-i examină genunchii răniți. Fran gemu când el îi atinse articulațiile umflate.

— Am căzut în genunchi, când m-am dat jos din cabina telefericului.

— Numai asta îți mai trebuia !

Evan desfăcu un pachet cu sandvișuri și o îndemnă să mănânce.

— Mulțumesc, nu mi-e foame. Vreau să coborâm cât mai repede. Voi pleca imediat ce vom ajunge la cabană, lăsându-te liber să trăiești cu fosta ta soție.

— Nu plecăm de aici până nu mănânci tot ce ți-am adus, rosti Evan pe un ton autoritar.

— De ce mă forțezi să fac întotdeauna ce vrei tu ? Îți bați joc de mine, nu-ți pasă de sentimentele mele.

— Ne-am înțeles să nu avem complicații sentimentale, îi reaminti el cu voce schimbată.

Fran tăcu, conștientă că-i mărturisise prea multe lucruri care-i apăsau sufletul.

— Trebuie să mănânci, adăugă Evan. Vei avea nevoie de putere pentru a coborî până în vale. Nu pot să te car în brațe.

Fran îl ascultă și înghiți repede sandvișurile, uitându-se pe furiș la soțul ei. Cât de mult ar fi vrut să se cuibărească la pieptul lui și să fie mângâiată de degetele lui calde! Cât de bucuroasă ar fi dacă el i-ar spune că nu o alungă și că vor trăi împreună, în ciuda neînțelegerilor din ultima vreme.

— Ce legătură are Willa cu prezența ta la cabană ? o întrebă el pe neașteptate.

— V-am văzut pe stradă. Păreați foarte veseli și discutați cu aprindere. Nu vreau să fiu o piedică în calea ta, dacă te-ai împăcat cu Willa.

— Despre ce vorbeam ?

— Nu știu, răspunse ea, înălțând din umeri. Vorbeați în franceză.

El se uită mirat la Fran.

— Willa nu știe o iotă de franceză, o informă el.

Inima tinerei bătu cu putere.

— Atunci, cine era femeia cu care te plimbai ?

— O prietenă. Am multe cunoștințe aici.

Fran scoase un oftat.

— O altă amantă de-a ta, murmură ea cu tristețe.

— Greșești, replică Evan sec, întinzându-i pulovărul său. Pune-ți-l repede, îi porunci el. Tremuri toată.

— Nu, mulțumesc, nu vreau să-ți fie frig.

— De când ai început să te interesezi de persoana mea ?

Fran simți dorința de a-i destăinui dragostea pe care i-o purta, dar se stăpâni, deoarece asta ar fi însemnat sfârșitul căsniciei lor. În tăcere, ea își puse pulovărul.

Silueta puternică a lui Evan se detașa pe cerul întunecat. Ce fericită ar fi, își spuse Fran, dacă ar îmbrățișa-o cu brațele lui viguroase !

— Nu vreau să plec de aici ! țipă ea deodată.

Cuvintele îi scăpaseră de pe buze fără voia ei.

— Ce motiv ai ? o întrebă el.

Fran încercă să-și domolească bătăile inimii. Nu îndrăznea să-i spună că aici, pe munte, are senzația că el îi aparține și că este numai al ei. O dată ajunși în vale, Evan se va îndepărta de ea și-l va pierde pentru totdeauna. De altfel, fusese al ei vreodată ?

Tânăra își reaminti ce anume o determinase să-l îndrăgească. Figura blândă a lui Johnny Black rămăsese în sufletul ei. Acum era momentul să-i mărturisească adevărul, indiferent de urmările acestei îndrăzneli.

— Nu am decât un singur motiv, începu ea cu voce ezitantă. Eu... eu te iubesc.

Evan nu spuse nimic.

— Acest lucru nu are vreo importanță, adăugă ea repede. Vom continua să trăim ca înainte.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Îmi pare rău că ți-am făcut această mărturisire. Uită că te iubesc. Du-te la femeia care era cu tine în această după-amiază. O blondă.Ție îți plac blondele... Eu sunt brunetă. Nu sunt genul de femeie la care să ții, nu-i așa ? Te-ai însurat cu mine

fiindcă nu mă iubeşti. Nu pot să-ţi cer ceea ce nu eşti în stare să-mi dai !

Evan se aplecă şi o luă în braţe. Fran încercă să protesteze, dar el o sărută pe buze. Când el se îndepărtă, tânăra tremura din tot corpul.

— Nu... nu eşti supărat pe mine ? şopti ea.

— Bineînţeles că sunt ! De ce nu mi-ai spus mai de mult că mă iubeşti ? Am avut unele bănuieli, dar incidentul cu Dietmar şi mai ales cu Ralph, m-au făcut să cred că m-am înşelat.

— Nu sunt decât nişte prieteni, nimic în plus, zise Fran întorcându-se să-l înlănţuie cu braţele, dar Evan se îndepărtă cu un pas. Nu ştiu dacă mă crezi, dar Dietmar mi-a destăinuit, în ziua când m-a condus la aeroportul din Frankfurt, că se logodeşte cu Sabina !

— Te cred, căci este uşor să verific acest lucru. Vreau să-ţi reamintesc că m-ai acuzat că te înşel cu Sabina.

— Păreai fascinat de vorbele ei.

— Conversaţia cu ea a fost deosebit de interesantă. Numai aşa am aflat ce posibilităţi financiare are grupul Müller. Am fost impresionat de datele pe care Sabina mi le-a furnizat.

Fran surâse şi-i întinse mâna, apucându-l pe Evan de braţ.

— Cine mi-a trimis scrisoarea prin care eram invitată la cabană ?

— Tatăl meu. Ai vorbit cu el la Londra ?

— Da. I-am mărturisit că te iubesc.

Evan izbucni în râs.

— Socrul tău este de vină că ne aflăm amândoi aici. Lionel a ştiut că voi veni pentru câteva zile la cabană să mă odihnesc. Scumpul meu tată pare aspru, dar are o inimă de aur ! El ţine cu tot dinadinsul ca noi să avem o căsnicie fericită.

Fran îl mângâie şi-l întrebă în şoaptă :

— De ce ai invitat-o pe Willa la New York ?

— Willa a venit la hotel fără să mă anunţe. Eu o lăsasem în Germania, să aibă grijă de tine.

— Aş vrea să mă lămureşti de ce ai insistat să lucrez cu ea.

— Este foarte simplu : soţul ei este foarte cheltuitor şi a risipit toate economiile familiei. Willa a vrut să-l părăsească, dar el i-a promis că se îndreaptă. Ca să-şi salveze căsnicia, Willa trebuie să câştige cât mai mulţi bani pentru a achita datoriile făcute de soţul ei. I-am găsit o slujbă în America şi sper ca lucrurile să se rezlove cu bine pentru ea.

— Willa a afirmat de mai multe ori că te vei întoarce la ea. Niciodată nu ai negat că ai această intenţie.

— Nu am considerat necesar să dezmint această nerozie. Cum ai putut să-ţi închipui că voi relua legătura cu Willa, după cât m-a făcut să sufăr ? Pur şi simplu m-a făcut să urăsc femeile... până când am întâlnit-o pe prietena fratelui meu vitreg. Eşti mulţumită ?

— Eram convinsă că încă ţii la Willa şi că o ajuţi pentru a-i dovedi că vrei să te împaci cu ea.

Evan tăcu câteva clipe, apoi întrebă :

— Ţi-ai petrecut noaptea la Ralph, atunci când ai răspuns la telefon ?

— Nici vorbă de aşa ceva. Niciodată nu m-aş gândi să te înşel cu un alt bărbat !

— În cazul acesta, îți pot mărturisi că nici eu nu te-am înșelat de când suntem căsătoriți.

Uitându-se în jur, Evan adăugă pe un ton mulțumit :

— Este prea târziu pentru a coborî în vale. Trebuie să așteptăm ivirea zorilor.

Punându-și rucsacul în spinare, Evan se îndreptă spre o poiană.

— Urmează-mă.

Fran se străduia să nu rămână în urmă, dar genunchii o dureau îngrozitor. Din timp în timp, Evan se oprea să o aștepte în tăcere.

— Nu mai pot merge, gemu Fran. Du-te singur.

Evan o luă în brațe și-și continuă drumul.

— Nu te las aici, nu-ți face griji, o asigură el.

Peste câteva minute, Evan deschise ușa unui adăpost construit pentru animale, și aprinse lanterna, după ce o întinse pe podea pe soția lui. Fânul răspândea o aromă plăcută. Prin ferestruica din spate, cerul înstelat se vedea în toată splendoarea lui.

— Acum ai ocazia să dormi în fân ! zise Evan surâzând.

Fran se uită temător în jur.

— Nu te teme, aici ești în siguranță.

Evan așternu fânul pe podea, improvizând un culcuș.

— Acesta este patul tău. Mâine dimineață te vei spăla cu roua din iarbă.

— Evan, mi-e foame.

El izbucni în râs.

— Ai început să-ți revii. Mă bucur că te-ai adaptat împrejurărilor !

Evan scoase alt pachet cu sandvișuri din rucsac. Fran se uită la el cu atenție.

— Ce s-a întâmplat ? o întrebă el mirat.

— Nimic. Voiam să fiu sigură că nu mă ironizezi.

El o privi cu duioșie. Fran simți că inima i se topește de dragoste.

— Mă găsești atrăgătoare ? comentă Fran mușcând din sandviș. Nu, nu-mi răspunde la întrebare. Consideră că împrejurările neobișnuite m-au îndemnat să fiu mai îndrăzneață.

— Asta înseamnă că mărturisirea din urmă cu câteva minute nu este sinceră ?

Fran ezită un moment, neștiind dacă este bine să confirme temeinicia destăinuirii sale. Până la urmă alese adevărul.

— Nu te-am mințit, Evan, șopti ea.

El se întinse pe fân, își încrucișă brațele sub cap. Surâsul lui cald era o invitație pentru Fran care se ghemui lângă el.

— Stinge lanterna, murmură el.

Fran se întinse și apăsă pe buton. Întunericul era deplin. Tânăra își puse capul pe pieptul lui Evan.

— Te iubesc, zise ea. Acest lucru n-are nici o importanță. Știu că în căsnicia noastră sentimentele nu au ce căuta...

Șoțul ei începu să fredoneze o melodie. Fran își reținu răsuflarea.

— Johnny ! exclamă Fran. Johnny Black ! Acum ești din nou vesel... Am crezut că nu te vei mai bucura niciodată alături de mine.

El o îmbrățișă, strângând-o la pieptul lui, apoi îi cuprinse obrajii în mâini.

— Am aşteptat ca timpul să decidă când putem să ne exteriorizăm sentimentele, draga mea.

Evan începu să o mângâie cu tandreţe.

— Sumpa mea, pentru tine voi fi mereu Johnny Black. Te voi iubi aşa cum mă iubeşti şi tu.

El îi scoase hainele, iar ea îi desfăcu cămaşa. Trupurile lor goale fremătau de dorinţă.

— Evan, explică-mi... Aş vrea să înţeleg...

El continua să-i dezmierde pielea fină de pe piept fără să-i răspundă.

Fran aprinse lanterna şi Evan îi mărturisi soţiei sale :

— Ce vrei să afli ? Că sunt nebun după tine ?

Ea tresări şi se lipi de pieptul lui.

— Că te-am dorit din prima clipă când te-am văzut la cabană ? continuă el cu o voce răguşită. Că m-am îndrăgostit de tine după câteva ceasuri ? Cum aş fi putut să nu mă îndrăgostesc de micuţa mea curajcasă care încerca să schieze, aruncându-se în braţele mele ca să nu cadă ? Atunci m-am hotărât să mă însor cu tine, draga mea.

— De ce te-ai prefăcut nepăsător, acceptând o relaţie lipsită de sentimente ? insistă Fran.

— Mi-era teamă că voi ceda dorinţei de a-ţi mărturisi iubirea mea, Francesca. Nu uita că trecusem printr-o crudă decepţie. Nu voiam să am o altă experienţă dezastruoasă. Şi tu ai dorit să nu ai complicaţii sentimentale. Emoţiile te înspăimântau. Era evident că amândoi simţeam nevoia unei legături, cu condiţia să nu suferim.

El o privi cu dragoste şi o sărută pe buze.

— Acum îmi dau seama că era singurul mijloc prin care puteam să nu te pierd. Nu voiam să dispari din viaţa mea.

Fran îl mângâie pe obraji.

— Ai încercat să mă îmblânzești, dragul meu, șopti ea.

— Așa e. Răbdarea mea este fără margini când e vorba de tine.

— De ce mi-ai interzis să-l văd pe Ralph ? îl întrebă ea.

— Țin mult la fratele meu vitreg și nu doream să-l văd suferind și nefericit, deoarece n-ar fi putut niciodată să te cucerească. Pe de altă parte, trebuie să recunosc că am fost gelos pe el.

Evan se aplecă și o sărută pe gât și pe umeri. Fran îi dezmierdă părul negru.

— Mai am o singură nedumerire, zise ea. Ce mi-ai spus la telefon, când ai vorbit în germană ?

El o privi în ochi, cu multă tandrețe.

— Mi-e dor de tine, draga mea. Mi-e tare dor de tine...

— Ah, ce păcat că n-am înțeles mesajul tău ! exclamă Fran. Ți-aș fi spus că și mie îmi este dor de tine. În felul acesta am fi evitat atâtea neplăceri.

— Ai dreptate, o aprobă el. Acum totul a trecut. Avem viitorul în față. Sunt sigur că vom fi fericiți.

Evan o mângâie pe coapse și pe sâni, iar Fran gemu de plăcere.

— Te doresc, draga mea, șopti el gâfâind. Gheața dintre noi s-a topit. Vom arde la focul pasiunii.

Buzele lui erau niște tăciuni încinși. Fran se răsuci, unduindu-se sub trupul soțului său.

— Oh ! Dragostea mea, ia-mă. Iubește-mă, Evan, te doresc !

— Si eu te iubesc, draga mea. Inima mea îţi aparţine pentru totdeauna.

Evan o pătrunse şi Fran îl strânse cu putere în braţe. Iubirea lor era dătătoare de bucurii uimitoare. Extazul îi cuprinse şi un val de căldură se răspândi în trupurile lor strâns unite.

* * *

Când zorii se iviră, cei doi dormeau fericiţi unul în braţele celuilalt.

— SFÂRŞIT —

THE BEST

235

INDIFERENTĂ PREFĂCUTĂ

Lilian Peake

Francesca acceptă să petreacă un weekend la o cabană cu Ralph, sigură că va avea o aventură fără complicații sentimentale. Hotărârea ei este nestrămutată: dragostea nu-ți creează decât suferință. În loc de Ralph, tânăra îl întâlnește pe Johnny Black, un bărbat seducător și galant. Aventura se va transforma într-o dragoste sinceră și durabilă.

— Am fost logodit câteva luni cu fata pe care o iubeam și, firește, am hotărât să legalizăm relația dintre noi. În ziua nunții, iubita mea s-a răzgândit. S-a înspăimântat de povara căsniciei. După ceremonie, mi-a spus că se duce să-și schimbe rochia și a dispărut.

ISBN 973-9498-06-X

Preț: 6000 lei